

บทนำ

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนที่ดังขึ้นด้านนอกทำให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถเก๋งคันหลุมองไปรอบๆ อย่างตื่นตระหนก แล้วเขาก็พบว่าในความมืดมิดของถนนเปลี่ยว มีมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ไม่เปิดไฟติดตามารถของเขามาอย่างกระชั้นชิด และที่แย่กว่านั้นคือ คนที่ซ้อนอยู่เบื้องหลังมีอาวุธปืนสีด้ามมะเหมือมอยู่ในมือ

มาวิน วัชรวิบุรณห์ หมอบราบไปกับเบาะรถโดยอัตโนมัติ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แม้ไม่ใช่ครั้งแรกในชีวิต แต่เขาก็อดที่จะตกใจไม่ได้ยอดูดี

“เราถูกจู่โจมครับ”

บอดีการ์ดที่นั่งอยู่ด้านหน้าคุยกับคนขับกล่าวออกมา ก่อนจะก้าวข้ามมายังเบาะหลังเพื่อคุ้มกันเขา

“พวกไหนกันนี่” มาวินสงสัย หากคิดทบทวนดู ในระยะสองสามปีมานี้เขาไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกับใครถึงขั้นหมายเอาชีวิต

ดำเกิง บอดีการ์ดส่วนตัวชะโงกหน้าไปมอง แล้วรีบหันมารายงาน

“ดูจากอาวุธที่ใช้และลักษณะการยิง น่าจะเป็นพวกมือปืนอาชีพหรือไม่ก็ทหารรับจ้างครับ”

ชายหนุ่มหลับตาลงเพื่อสยบความตื่นกลัว เขาถูกไล่ล่าโดยไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน และแน่นอนว่าไม่ได้คาดเดาผลลัพธ์ที่ตามมาแต่สิ่งที่จะต้องทำคือรักษาชีวิตทุกคนเอาไว้ก่อน

“บุญเชิด เทียบคันเร่ง เทียบให้มิดเลย!” มาวินตะโกนสั่งคนขับรถ แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกเช่นกันที่บุญเชิดต้องปฏิบัติการซึ่งผ่านรก แต่ที่ผ่านมามีแต่หนีแม่เสือสาวไม่ใช่กระสุนปืน เสียงที่ตอกลับมาก็จึงค่อนข้างสิ้น

“ครับ คุณวิน”

เมื่อบุญเชิดเร่งเครื่องหนี เสียงปืนก็ดังรัวขึ้นมาอีกหลายนัด ลูกปืนจำนวนหนึ่งกระแทบกระจกกันกระสุนร่วงพรุลงเบื้องล่าง มาวินนี่ก็กระหึ่มคงมีแต่จรวดมิสไซล์เท่านั้นที่เจาะกระจกรถคันนี้ได้ แต่เขาก็ล่าพองได้ไม่นานเมื่อมือปืนเปลี่ยนเป้าหมายไปยังล้อทางด้านล่างแทน

เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น รถคันโตก็เด้งไปเด้มา เลี้ยวเป็นงูและเหมือนจะเสียหลักลงข้างทางได้ตลอดเวลา บุญเชิดใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดประคองรถให้อยู่บนถนน แต่เมื่อสองล้อหลังถูกกระหน่ำยิงจนพรุน รถก็ไม่อาจขับเคลื่อนได้อีกต่อไป

“ไปต่อไม่ได้แล้วครับคุณวิน ผมต้องจอดรถข้างหน้า เราจะทำไงดี”

สถานการณ์ตึงเครียดขึ้นมาทุกขณะ ดำเกิงหันไปมองเจ้านาย ซึ่งบัดนี้มีเหงื่อเม็ดใหญ่ๆ ไหลซึมที่ขมับ สีหน้าเผือดลง ลมหายใจเริ่มกระชั้นซึ่งก็แสดงว่าโรคประจำตัวกำลังกำเริบ

“คุณวินไหวไหมครับ”

“น่าจะไหว” มาวินตอบอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก ใจของเขาสั่น มือเขาสั่น ร่างกายเขาก็สั่น และภาพบางภาพก็ผุดขึ้นมาในสมอง...ภาพที่เขาพยายามลืมเลือน แต่ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้นั้นก็ไหลเข้ามาเหมือนมีโรงฉายภาพยนตร์อยู่ในหัว

“เราอาจจะต้องทิ้งรถ ผมไม่แน่ใจว่ามันมีระเบิดมาด้วยไหม ถ้ามีอยู่ในรถเราจะไม่ปลอดภัย”

“อืม” มาวินขานรับ เชื่อคำแนะนำของบอดีการ์ด ดำเนินทำงานกับเขามาาน สิ่งที่กำลังแนะนำมักจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

“เดี๋ยวผมจะสกัดพวกมัน แล้วคุณวินหนีไปซ่อนตัวกับนายบุญเชิดนะครับ ผมจะรีบเรียกตำรวจมาให้เร็วที่สุด”

มาวินพยักหน้ายอมรับแผนการของดำเกิง จากนั้นก็ได้ขึ้นบอดีการ์ด ส่วนตัวหนีไปส่งคนขับรถ

“บุญเชิด จอดเทียบฟุ่มไม่ตรงนั้น แล้วพาคุณวินออกจากรถไปหลบในที่ปลอดภัยก่อน”

“ครับ”

รถคันทรูค่อยๆ เลี้ยวหลบลงข้างทางตามที่ได้วางแผนกันเอาไว้ ขณะที่มาวินและบุญเชิดก้าวออกจากรถ ดำเกิงก็ลดกระจกรถอีกด้านลง เล็งปืนคู่มือโมเตอร์ไซค์ที่กำลังเร่งความเร็วเข้ามา เพราะเป็นอดีตทหารรบพิเศษที่ผ่านสมรภูมิรบมาหลายรูปแบบ แม้ความมืดจะเป็นอุปสรรค แต่สัญชาตญาณและฝีมือก็เหนือกว่าผู้ที่จับอาวุธทั่วไป กระสุนเจาะเข้าด้านหน้าของรถ แม้ไม่โดนตัวคนขับแต่ก็ทำให้มอเตอร์ไซค์คันนั้นล้มลง บอดีการ์ดด้วยกลางคนไม่ปล่อยให้โอกาสทองหายไป รีบหนีไปบอกเจ้านาย

“หนีเร็วครับ”

มาวินซึ่งรอเวลานี้อยู่แล้วได้ขึ้นเช่นนั้นก็อาศัยความมืดลัดเลาะออกไป ใ้ว่าเขาอยากจะทำดำเกิงให้อยู่ในอันตรายตามลำพัง แต่มาวินรู้ดี หากเขาไม่ไป ดำเกิงจะพะว้าพะวังจนเสียสมาธิ และจะทำให้บอดีการ์ดของเขาจัดการกับคนร้ายลำบากขึ้นอีกหลายเท่า

บุญเชิดประคบอยู่ไม่ห่าง รีบวิ่งนำหน้าแล้วบอกกลุ่มว่า “ทางนี้ครับคุณวิน”

มาวินรีบวิ่งตามไป จนกระทั่งพบต้นไม้ใหญ่ที่พอจะอำพรางตัวเอง

จากสายตาของมือปืนได้ เขาก็รีบไปซ่อนตัวหลังต้นไม้ชั้นทันที

“คุณวินรอตตรงนี้นะครับ เตี่ยผมจะไปช่วยคุณกิง”

“ได้ แต่ระวังตัวด้วยนะ” มาวินกล่าวอนุญาต แม้นุญเชิดจะไม่ใช่อดีตกทหารที่มีประสบการณ์อย่างด่ากิง แต่ก็เคยเป็นนักเลงเก่า เรื่องตีรันฟันแทงไม่ต้องห่วง นุญเชิดเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี

“ครับ”

หลังจากรับคำ นุญเชิดก็หายไปในความมืดทันที ปล่อยให้มาวินยืนพะงัวพะวังอยู่ตามลำพัง และสิ่งที่เขาจะทำได้ในตอนนี้ก็คือโทรศัพท์หาใครสักคนให้มาช่วยเหลือ

เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ เป็นคนแรกที่เขาคิดถึง พี่ชายบุญธรรมที่เป็นตำรวจน่าจะพึ่งพาได้มากกว่าใคร แต่เมื่อโทร. ไปและรอสายอยู่นาน ผ่ายนั้นก็ไม่ยอมรับสาย เขาก็กดเบอร์ใหม่ต่อสายตรงไปยังเวหา พี่ชายบุญธรรมมีอีกคนที่เป็นนายทหารยศร้อยเอกของหน่วยรบพิเศษทหารบกแทน แต่เวหากก็ไม่รับสายเหมือนกัน

“ไปไหนกันหมดนี้ รู้ไหมว่าน้องนุ่นเดือดร้อนอยู่”

มาวินบ่นกับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองราวกับว่ามันคือหน้าของพี่ชายทั้งคู่ เหนือโคลไหลหยดลงปลายคาง เสียงปืนยังดังอยู่เบื้องหลังไม่หยุด ชายหนุ่มพยายามสุดลมหายใจเข้าปอด ตั้งสมาธิจัดสิ่งทีรบกวน รวมถึงภาพหลอนที่เกิดขึ้น...ตอนนี้เขาจินตนาการเห็นด่ากิงมีเลือดท่วมตัว...

มาวินสะบัดศีรษะอย่างแรงเพื่อตั้งสติ แม้ภาพเหล่านั้นหายไปแล้ว แต่มือและใจก็ยังสั่น

เหลือคนสุดท้าย ปุษยะ เพื่อนที่เคยร่วมเป็นร่วมตายและตอนนี้ก็มีศักดิ์เป็นน้องชายบุญธรรม แม้หน้าที่การทำงานจะไม่ใช่อายุวุฒิล้างผลาญ แต่ก็มีความกล้า...น่าจะช่วยร้องแรกแหกกระเชอให้พี่ชายสองคนมาช่วยได้ จึงตัดสินใจกดเบอร์ฉุกเฉินเบอร์สุดท้ายแล้วรอการตอบรับจากอีกฝ่าย

เสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด คนของเขาก็ยังไม่มีใครกลับมา ความมืด

รอบด้านยิ่งทำให้เขากระวนกระวาย ตอนนั้นเหงื่อชุ่มไปทั้งตัวเหมือนเพิ่งอาบน้ำมาหมาดๆ

“ฮัลโหล”

จู่ๆ ก็มีเสียงตอบรับจากโทรศัพท์ หลังจากที่เขาเพิ่งกดปุ่มโทรออกอยู่หลายครั้ง หัวใจของนักธุรกิจหนุ่มกลับมาเต้นแรง ดูเหมือนทางรอดจะอยู่แค่เอื้อม

“ปู่ฯ นั้นนายไซ่โหม่ม” มาวินกรอกเสียงสั้นๆ ลงไป แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไรฝ่ายนั้นก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน

“ไซ่ นายจะให้บอกแม่ฟ้าว่าอะไร ติดอยู่ที่ไหน สำนักงาน หน้าร้าน หรือแฟรนไชส์”

ปู่ฯ ยะสรวนกลับมาทันที ด้วยคิดว่าเขาคงจะเมี้ยนนัดการรับประทานอาหารเย็นแบบพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว

สำนักงาน หน้าร้าน หรือแฟรนไชส์ คือโคดลับเกี่ยวกับสาวๆ ในสังกัดของตัวเองที่เขากับปู่ฯ ยะตั้งขึ้น สำนักงานคือพนักงานของมาวินเจมส์ บริษัทของเขาที่มักจะมีสาวสวยเวียนมาให้เลือกสร้างความสัมพันธ์ไม่เคยมขาด หน้าร้านคือบรรดานักร้อง ดารา นางแบบที่มารับงานโชว์เพชรแล้วเกิดคลิกจนต้องมาพบปะสร้างสัมพันธ์ต่อในภายหลัง ส่วนแฟรนไชส์ก็คืออาจารย์ทั่วไปที่ถูกใจแล้วหิ้วกลับโรงแรม และที่ต้องตั้งโคดลับเพราะเขาเปลี่ยนสาวบ่อยพอกๆ กับเปลี่ยนทางเกงใน ดังนั้นปู่ฯ ยะจึงขี้ใจไม่จดจำชื่อแซ่ของแต่ละนาง ทว่ายังต้องมีการรายงานให้ผู้ปกครอง ซึ่งก็คือ ‘แม่ฟ้า’ รู้ การทำอย่างนี้จึงสะดวก และเมื่อถูกสอบถาม คำตอบที่ตอบออกไปก็จะตรงกัน

แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่ทั้งสำนักงาน หน้าร้าน หรือแฟรนไชส์ แต่เป็นสถานที่อื่น

“วัด”

“หา! นี่ย่าบอกนะว่าขนาดแม่ซีก็ยังไม่เว้น ที่ฉันช่วยชีวิตนายไว้ คราวนั้นไม่ได้ให้มาเป็นเอดส์ตายตอนโน้นนะ”

ปู่ชยะไววาย ซึ่งไม่ใช่หนี้ของอีกฝ่ายเลย แต่อาจจะเป็นเพราะโมโห
ที่เขากลับบ้านช้าและอาจจะทำให้แม่ฟ้าผิดหวังที่เขาไม่ได้ร่วมโต๊ะในวันนี้...
มาวินจึงอ้าปากเตรียมจะอธิบาย

“ไม่ใช่ไว้ย! ฉันกำลัง...”

แต่ยังไม่ทันได้บอกถึงสถานการณ์อันเลวร้าย ท้ายทอยของเขาก็
สัมผัสได้ถึงความเป็นเยียบของโลหะ พร้อมกับเสียง กริ๊ก แม่ไม่หันไปมอง
มาวินก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มือของเขาสั่นมากขึ้นจนทำให้โทรศัพท์ร่วงลงบน
พื้น และเมื่อรู้ว่าตัวเองจนตรอกแล้วจึงต้องยกมือยอมจำนน

“หันหน้ามาช้าๆ อย่าตุกติก” เสียงเข้มดังมาจากด้านหลัง

มาวินทำตาม เพราะคิดว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในตอนนี้

เป็นอย่างที่คิด ชายชุดดำคลุมหน้าคลุมตาแหวกสลับไปกับความมืด
ยื่นจิ้งก่าอยู่ตรงหน้าเขา ถือป็นพร้อมที่จะปลิดชีวิตเขาได้ทุกเมื่อ

และเหมือนทุกครั้ง การได้เห็นอาวุธหรือความรุนแรง หัวใจของเขา
ก็เหมือนจะบีบตัวแน่น สถิติถูกสั่นคลอนด้วยเหตุการณ์ในอดีต ลมหายใจ
ของเขาเริ่มติดขัด แข็งขาสองข้างอ่อนล้าเหมือนจะทรุดลงกับพื้นได้ทุก
วินาที...แต่ในห้วงวินาทีที่เขากำลังจะยอมจำนนต่อความกลัวที่ซ่อนอยู่ใน
จิตใต้สำนึก ภาพผู้หญิงคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในสมอง ภาพนั้นเหมือนแสง
สว่างทั้งที่รอบด้านมืดมิด แผ่กระจายความอบอุ่นทั้งที่รอบด้านเหน็บหนาว
รอยยิ้มประโลมใจทำให้เขาได้สติขึ้นมาอีกครั้ง

เขายังตายไม่ได้ เพราะเขาสัญญาเอาไว้แล้วว่าจะไม่ทำให้แม่ฟ้าต้อง
เสียใจ

เมื่อวันนี้ไม่มีใครมาช่วยเขาได้ เขาก็ต้องช่วยตัวเอง

มาวินสูดลมหายใจเข้าปอด อัดออกซิเจนเพื่อให้สมองปลอดโปร่ง
ขจัดทุกภาพอันเลวร้ายออกไปจากหัว แม้จะยากเย็นแต่ในที่สุดเขาก็ทำได้
สำเร็จ จนกระทั่งมองเห็นหน้าคนถือป็นอีกครั้ง

เขาเป็นนักธุรกิจ จึงเลือกที่ใช้วิธีแบบนักธุรกิจจัดการปัญหา

“นายต้องการเท่าไรสำหรับการปล่อยฉันไป”

ฝ่ายนั้นยังคงเงียบ แวดตาที่วิบวามในความมืดนั้นอ่านไม่ออก

“ฉันจะให้นายสองเท่า” มาวินเสนออย่างใจป้ำ เชื่อว่าค่าหัวเขาอาจจะไม่น้อยกว่าเจ็ดหลัก และการเพิ่มให้สองเท่าน่าจะทำให้คนเห็นแกเงินลั้งเล แต่ผิดคาดเพราะมือปืนตอบกลับมาอย่างเย็นชา

“เสียใจ เพราะฉันไม่เคยทรยศนายจ้าง”

หากเป็นยามปกติ มาวินคงเบะปากด้วยความหมั่นไส้ เป็นมือปืนแต่ไม่เห็นแกเงินมันดูซัดๆ กันยังไม่บอกไม่ถูก แต่สถานการณ์เช่นนี้เมื่อทางรอดเหลือน้อย สิ่งที่ได้คือการถ่วงเวลา แม้ว่าตอนนี้แทบจะเป็นบ้าแล้วก็ตาม

“ฉันช่วยสงเคราะห์ฉันหน่อยได้ไหม อย่างน้อยก่อนตายฉันก็ควรจะได้รู้ว่าใครคิดจะเอาชีวิตฉัน” มาวินถามเมื่อเหลือบเห็นว่าปุบชะยยังไม่วางสาย ซึ่งหากเรื่องนี้รู้ไปถึงหูพี่น้องของเขา อย่างน้อยถ้าตายก็คงไม่ตายฟรี เชื่อว่าทั้งหมดต้องตามล้างแค้นให้เขาแน่

“ไปถามยมบาลเองง่ายกว่า”

“เฮ้...นายนี้ไม่มีความเป็นมิตรเอาเสียเลย ฉันถามอีกหน่อย ทำงานนี้มากี่ปีแล้ว”

“ถามทำไม”

“ก็จริงๆ ถ้าเลือกได้ก็อยากได้คนมีประสบการณ์หน่อย แบบยิงแล้วหน้าไม่ละ ศพสวย นายทำได้ไหม”

มือปืนกระตุกยิ้มมุมปาก

พับฝ่าเถาะ! เขาไม่ชอบรอยยิ้มของมันเลย...และประโยคถัดมาของมันทำให้มาวินเย็นวาบไปตลอดทั้งลำหลัง

“เลิกถ่วงเวลาได้แล้ว เพราะยังไงแกก็ต้องตาย”

เมื่อเห็นฝ่ายนั้นเอาจริง เพราะนิ้วชี้ของมันสอดเข้าไปในโครงง่ากเตรียมพร้อม มาวินก็คิดว่าวิธีเอาตัวรอด เขาจึงร้องตะโกนออกไป

“นายเก่งอย่างยิ่ง! เตี้ยวโดนฉัน!”

ได้ผล มือปืนเสียสมาธิและหันไปมอง แต่กว่าจะรู้ว่าถูกหลอก เขาก็ฉวยโอกาสสวดเท้าตะเข้ที่ข้อมือจนเป็นกระเด็นเข้าไปในพงหญ้า และเมื่อฝ่ายนั้นไม่มีอาวุธเขาก็ล้มลงกำดินแล้วปาใส่หน้าแบบจิ้งๆ เพื่อถ่วงเวลา มีลมหายใจอีกสักเฮือก

ทันทีที่มีมือปืนเสียจังหวะ มาวินไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอย แม้การวิ่งหนีจะดูไม่เป็นพระเอกเท่าไร แต่เขาไม่โง่พอที่จะสู้กับคนที่เหนือกว่ามากๆ คนอย่างเขาถือสุภาคิตัวรู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี แต่เพราะเป็นนักธุรกิจที่นั่นโตะอยู่แทบตลอดเวลา แม้จะเข้ายิมบ้างแต่นั้นก็เพื่อให้ร่างกายฟิตและเฟิร์ม ไม่ได้เตรียมไว้วิ่งหนีใคร เมื่อต้องมาเจอกับสถานการณ์ที่เขาพยายามเลี่ยงมาตลอดชีวิตอย่างนี้ด้วยแล้ว มันก็ยากที่จะผ่านไปอย่างง่ายดาย ไม่นานร่างกายก็ประท้วง สมอเริ่มสร้างภาพลวงตา เขาเริ่มจะวิ่งไม่ไหว และในที่สุดเขาก็ล้มลงไปกับพื้นอย่างสิ้นเรี่ยวแรง

เสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามาทำให้มาวินรู้ว่ามือปืนตามมาทันแล้ว และยิ่งตอกย้ำความจริงนั้นด้วยอาการบาดเจ็บแฉะๆ สีข้าง เพราะเขาถูกเตะเต็มแรงพร้อมกับเสียงตวาดดังอย่างโกรธจัด

“ฤทธิ์มากนักเหอมีง!”

ความแรงนั้นทำให้เขากลิ้งไปกับพื้นดินอยู่หลายตลบ ก่อนจะถูกเตะซ้ำราวกับกระสอบทรายก็ไม่ปาน อาการเจ็บจนลุกทำให้เขาไม่อาจลุกขึ้นได้อีก รวมถึงโรคที่กำเริบทำให้เขารู้สึกเหมือนอากาศเหนืออ้อยลงทุกที

“จะให้ตายแบบสบายกลับไม่ชอบ อยาถูกซ้อมตายก็จะจัดให้”

มือปืนกล่าวอีกครั้งก่อนจะมีเสียงฝีเท้าตามมา คราวนี้เขาถูกซัดเข้าตรงบั้นเอว

ชายหนุ่มหลับตาลง พยายามกักเสียงตัวเองไว้ในลำคอ เพราะเขาเคยมีบทเรียนว่ายิ่งร้องจะยิ่งทำให้ถูกทำร้ายมากขึ้น แต่กระนั้นมาวินได้ยื่นเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของตัวเองในหัว พร้อมกับมองเห็นร่างเล็กๆ ของเด็กวัยหกขวบที่หวาดกลัวและพยายามปกป้องตัวเองจากหมัดคอกที่ถูกประเคน

ลงมาอย่างไร้ความปราณี เลือดสีแดงฉานหยดรินลงบนพื้นส่งกลิ่นคาว
 คละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

เด็กคนนั้นกายสะท้านเพราะบาดเจ็บและหวาดกลัว เสียงอ้อนวอน
 ขอชีวิตดังออกจากปากตลอดเวลา แต่มันก็เหมือนกับการรดน้ำมันลงบน
 เปลวเพลิง ความรุนแรงของการทำร้ายเพิ่มมากขึ้นจนร่างเล็กๆ ค่อยๆ หมด
 แแรงลง เหลือเพียงลมหายใจราวระริน

“แก...แกทำฉันเหนื่อยมาก คราวนี้นั้นจะไม่ให้แกได้หายใจอีก”

มาวินรู้ความหมายของประโยคนั้นทันที และนั่นคือสิ่งที่เขาหวาดกลัว
 ที่สุด ถ้ามัวกลัวตายไปหมด ตอบได้เลยว่ากลัว แต่ที่กลัวมากกว่าความตาย
 คือจะไม่ได้กลับบ้านอีก

“เด็กๆ!” ลมหายใจที่ขาดห้วงทำให้เขาไอออกมา แต่ก็ทำได้แค่นั้น
 เพราะเวลานี้รู้เร็วแรง แค่หายใจก็ยังลำบาก

แล้วภาพคนในครอบครัวก็ลอยมา...เริ่มตั้งแต่ผู้หญิงวัยกลางคนที่
 มักจะแต่งหน้าจัดจ้าน ชอบสร้างกระแสเป็นตัวตลกของสังคม ซึ่งก็คือแม่
 บังเกิดเกล้าของเขานั่นเอง...ถัดมาคือหญิงสูงวัยที่ให้ชีวิตใหม่แก่เขา รอยยิ้ม
 ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตายังคงจารึกอยู่ในหัวใจ และเชื่อว่าแม่จะไปเกิด
 ใหม่เขาก็จะไม่มีวันลืมรอยยิ้มนี้เป็นอันขาด...พี่ชายจอมตูลสองคนก็มาด้วย
 แต่วันนี้สายตาเคร่งขมึกลับมองเขาอย่างห้วงใย ซึ่งต่อไปคงไม่ได้เห็นอีก
 แล้ว ส่วนน้องสาวคนเล็กจอมอ้อนตอนนี้กลับไม่มีรอยยิ้มสดใสอย่างที่เคย
 เห็น ทั้งใบหน้ามีแต่คราบน้ำตา แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังอยากบอกเธอว่า
 น่ารักเหมือนตุ๊กตาบลายธ์ ช่างน่าเสียดายที่เขาไม่มีโอกาสได้ปกป้องเธออีก
 แล้ว...

และภาพสุดท้ายคือชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่เป็นทั้งเพื่อนรัก
 เพื่อนตาย และเป็นคนทำให้เขามีลมหายใจมาถึงวันนี้ แต่พระเจ้าคงประทาน
 โอกาสสำคัญมาให้มนุษย์เพียงครั้งเดียวในชีวิต ครั้งนี้มนุษย์จึงไม่อาจมาช่วย
 เขาได้ทัน

สมองของเขาเริ่มพร่ามัว ความเห็นบนนาฬิกาที่เข็มนาฬิกาถึงกระดูก
คือปลานเข้ามาในหัวใจ รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้า เพราะอย่างน้อย
เขารู้สึกดีที่มีเวลาได้นึกถึงครอบครัวก่อนตาย

ความมืดดำเริ่มเข้าปกคลุม คงถึงเวลาของเขาแล้วจริงๆ

“ลาก่อน ทุกคน”

๑

บนถนนสุขุมวิทที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งความสุขสุดหรูหราของคน
กรุงเทพฯ เมืองหลังกำแพงอิฐสีแดงคือที่ตั้งของวังวงศ์วิสิส ซึ่งขณะนี้ไม่มี
ใครนั่งติดเก้าอี้เมื่อทราบข่าวว่าสมาชิกคนหนึ่งของบ้านถูกดักทำร้ายระหว่าง
ทาง และเวลานี้ยังไม่รู้ชะตากรรม

เศรษฐวัฒน์ อัศววัฒน์ นายตำรวจยศร้อยตำรวจเอกยื่นกตโทรทัศน์
จนแทบจะแหลกคามือ ติดต่อกับพวกพ้องที่ประจำการอยู่แถวปทุมธานี
นครนายก ตั้งแต่สถานีตำรวจสายไหม คุณศต ประตูน้ำพระอินทร์ คลองหลวง
รบกวนให้ส่งคนไปช่วยดูสถานการณ์เพื่อมาบอกกล่าวข่าวคราว แต่จน
กระทั่งบัดนี้ยังไม่มีความคืบหน้า

“น้ำวัฒน์ ได้ข่าวว่าไงบ้างคะ” พาชวิญ จีระนันท์ เอ่ยถามน้ำชาย
บุญธรรม หลังจากที่เพิ่งทราบข่าวว่ามาวิน น้ำชายบุญธรรมคนที่สามหายตัว
ไป

เศรษฐวัฒน์หันมามองหลานสาวที่อายุน้อยกว่าตนไม่ถึงสิบปีด้วย
สีหน้าหนักใจ แต่กระนั้นน้ำเสียงที่ออกจากปากก็ยังเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

เจ็ปลอบประโลม “ยังไม่ได้ข่าวเลยครับ แต่น้ำแข็งตำรวจในพื้นที่ให้ช่วยค้นหาแล้ว คาดว่าเร็วๆ นี้คงได้ข่าว คุณพ่ไม่ต้องเป็นห่วง”

แม้จะได้ยินอย่างนั้น แต่ความเป็นห่วงก็ยังไม่คลายไป

“ขอให้คุณพระคุณเจ้าช่วยคุ้มครองพี่วินด้วยเถอะเจ้าคะ ขอให้พี่วินปลอดภัยกลับบ้าน” พาชวีญอุชิฐานขอพรให้แก่ผู้ที่ตกอยู่ในอันตราย... แม่อีกฝ่ายจะมีศักดิ์เป็นหน้าบุญธรรม แต่อายุมากกว่ากันแค่เดียว อีกทั้งพ่อของมาวินยังเป็นเพื่อนร่วมรุ่นมหาวิทยาลัยของมารดา เธอจึงเรียกมาวินว่า ‘พี่’ ต่างจากบรรดาน้าบุญธรรมทั้งหมด

“อย่าห่วงเลยครับ น้าว่านายวินคงไม่เป็นอะไร อย่าลืมนสิ รายนั้นเป็นแมวเก้าชีวิต เรารู้กันอยู่” สมาชิกอีกคนของบ้านที่เพิ่งเดินมาสมทบกล่าวปลอบใจด้วยฉายาที่ทุกคนตั้งให้มาวิน เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่ชายหนุ่มถูกหมายเอาชีวิต ซึ่งก็รอดมาได้ทุกครั้ง...แต่ถึงอย่างนั้นบรรยากาศก็ไม่ดีขึ้นสักเท่าไร

“แล้วแม่ฟ้าล่ะนายปุษฯ หลับแล้วหรือ” เศรษฐวิวัฒน์ถามน้องชายบุญธรรมคนเล็กที่มีหน้าที่ดูแลแม่ฟ้า หรือท่านผู้หญิงศกุนาค อัครวรกุล แม่พระของพวกเขา

“ครับ ผมรอให้แม่ฟ้าหลับแล้วค่อยลงมา” ปุษฯ ยะตอบ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแหงนขึ้นไปมองยังชั้นสองของตัวบ้าน เพราะไม่แน่ใจว่าได้ทำพิธีอุอะอะไรให้แม่บุญธรรมสงสัยบ้างหรือไม่

“ยังงั้นเรื่องนี้เราจะให้แม่ฟ้ารู้ไม่ได้” พี่ชายคนโตของบ้านกำชับอีกครั้ง

“ผมจะระวังอย่างเต็มที่ครับ”

“แล้วนี่หน้าเวทย์ไปไหนคะ หน้าเวทย์รู้หรือยังว่าพี่วินถูกลอบยิง” พาชวีญถามถึงสมาชิกในบ้านอีกคน น้าชายคนที่สองที่ปกติจะทำงานเป็นทหารอยู่ที่จังหวัดเชียงราย แต่ตอนนี้เป็นช่วงพักจึงกลับมาเยี่ยมบ้านที่กรุงเทพฯ

“น้าอยู่ที่นี่ครับ”

เจ้าตัวตอบก่อนที่จะเผลอน้ามาให้เห็น ในมือของเวทาคือกุญแจรถ

ซึ่งเตรียมจะออกตามหาคนที่หายไป

“พร้อมแล้วใช่ไหม งั้นไปกัน” เศรษฐ์ฉ้วนนั้นเองที่เป็นคนสั่งให้เวหา นำรถออก เพราะหนอรอพี่สาวอยู่ที่บ้านไม่ไหว...เมื่อเห็นน้องชายพยักหน้า หนุ่มร่างสูงกายก็เดินนำไปยังบันได ซึ่งเวหาก็ตีเดินตามไปทันที

การไม่ถูกชวนทำให้ทั้งปุษะและพาขวัญรู้ทันทีว่าตัวเองถูกทิ้งให้ รออยู่ที่บ้าน ซึ่งแน่นอนว่าเต็มไปด้วยความทรมานเพราะความห่วงใย จึงร้องขอตามไปด้วย

“ผมไปด้วย/พาไปด้วยค่ะ” สองเสียงประสานกันโดยไม่ได้นัดหมาย เวหาเข้าใจความทุกข์ร้อนของทุกคน โดยเฉพาะพาขวัญที่สนิทกับ มาวินมากกว่าใคร แต่การไปด้วยกันทั้งหมดเป็นอะไรที่ไม่ควรทำจึงปرام

“อย่าดีกว่าครับ น้ำไปกับพี่ฉ้วนแค่สองคนพอ คุณพากับนายปุษะ อยู่รอที่นี่เถอะ”

“น้ำๆ ทิ้งพาอีกแล้ว พอมีเหตุการณ์สำคัญทุกคนก็ทิ้งพาทุกที” พาขวัญร้องออกมาอย่างน้อยใจ เหตุการณ์นี้มักเกิดขึ้นเป็นประจำ เพราะ เธอเป็นผู้หญิง น้ำๆ ผู้ชายจึงมักไม่ค่อยหนีบเธอไปไหนมาไหน ซึ่งเธอ ไม่ชอบการถูกทิ้งเอาไว้แบบนี้เลย

เหมือนเวหาจะเข้าใจว่าหลานสาวคิดอะไรอยู่ จึงหันมายิ้มให้อย่าง อ่อนโยน

“ไม่ใช่เพราะคุณพเป็นผู้หญิง แต่เพราะหากเราไปกันทั้งหมด แม่ฟ้า จะสงสัยเอา”

มันเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้นทีเดียว แต่ความห่วงใยก็ยังไม่ลดลงแต่ ประการใด เธอจึงต่อรอง “งั้นถ้าได้ข่าวพี่วินยังไม่ต้องรีบโทร. มา อย่าให้ พากับน้ำปุษะต้องรอนาน สัญญานะคะ”

“ครับ น้ำเอาเกียรติของรพพิเศษเป็นประกัน ผากแม่ฟ้าด้วยนะ นายปุษะ” ประโยคหลังเวหาหันไปสั่งความกับน้องชายคนเล็ก

เวหาเดินตามเศรษฐ์ฉ้วนที่เดินนำออกมาก่อนเพื่อไปขึ้นรถที่จอด

เตรียมไว้หน้าบ้าน แต่ยังไม่ทันไปถึงก็ต้องชะงักกะทันหัน แล้วร้องอุทานขึ้นมาพร้อมกันเมื่อคนที่คิดว่าหลับไปแล้วยืนขวางทางอยู่

“แม่ฟ้า”

สองคนสบตากันเล็กน้อย เช่นเดียวกับอีกสองคนที่เดินมา ครั้นจะซึ่งหนึ่ตอนนี้ก็ไม่ทันเสียแล้ว สุดท้ายทุกคนจึงได้แต่ยืนนิ่งเป็นรูปปั้น บ้างก็ก้มหน้า บ้างก็ส่องมองไปทางอื่น แต่ไม่มีใครกล้ามองหน้าท่านผู้หญิงคณางค์อัศวรรกุล ผู้เป็นเจ้าของวังวงศ์วิธแห่งนี้สักคน

“เกิดอะไรขึ้นหรือวณณ์”

เมื่อไม่มีใครพูดอะไร ท่านผู้หญิงคณางค์ก็เป็นคนถามขึ้นมาก่อน โดยเจาะจงไปยังบุตรชายบุญธรรมที่มีอายุมากที่สุด

“ไม่มีอะไรครับ” เศรษฐีวณณ์รีบตอบ แม้จะรู้สึกผิด แต่เขาคิดว่าครั้งนี้มันจำเป็นจริงๆ ปีนี้แม่ฟ้ากำลังจะย่างเข้าเจ็ดสิบ สุขภาพของท่านเริ่มแย่ตามอายุ ดังนั้นเขาจึงอยากเลี้ยงสิ่งที่กระทบกระเทือนจิตใจท่าน โดยเฉพาะเรื่องสำคัญอย่างเรื่องความเป็นความตายของคนในครอบครัว

“จริงหรือ แล้วนี่มารวมกลุ่มกันทำไม วินก้อเรื่องอีกหรือเปล่า”

ทุกคนสะดุ้ง มองหน้ากันไปมา และเป็นนักการทูตสาวที่พยายามจะเบี่ยงประเด็น “เอ่อ...คือ...คือที่วินรถเสียคะ เลยให้น้ำวณณ์กับน้ำเว่ยไปรับ”

สายตาคมของท่านผู้หญิงคณางค์มองผ่านหลานสาวโน้ไป แล้วไปหยุดยังชายหนุ่มคนสุดท้ายที่ยังคงก้มหน้าก้มตาไม่พูดอะไร “ว่าไงปู่บอกแม่ชีว่าเกิดอะไรขึ้น”

ปู่ขยะเขยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ ดวงตาเบิกกว้าง เพราะเขาโกหกไม่เก่งเอาเสียเลย และทุกครั้งที่โกหกจะต้องถูกจับได้ ซึ่งแน่นอนว่าแม่บุญธรรมกำลังใช้จุดอ่อนนี้ของเขาเพื่อบีบหาความจริง

“นายวิน...เอ่อ...เอ่อ...”

“วินหายไปไหน”

คราวนี้น้ำเสียงของท่านผู้หญิงคณางค์เข้มขึ้น ซึ่งทุกคนก็รู้แล้วว่า

ไม่อาจปิดบังท่านได้อีกต่อไป เมื่อมาถึงขนาดนี้แล้ว เวหาเป็นคนแรกที่กล้า
 เงยหน้าขึ้นมาสบตาแล้วสารภาพความจริงออกไป

“เรากำลังจะออกไปตามหาครับ แม่ฟ้าไม่ต้องห่วง ยังไงวันก็มีดำเกิง
 ผมมั่นใจคนของผมคนนี้จะดูแลวินได้ดี”

“ตกลงเป็นเรื่องจริงใช่ไหมที่ว่าวินถูกตักยึ่งกลางทาง”

คำถามนั้นทำให้ทุกคนรู้ว่าท่านผู้หญิงคณางค์ทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว
 ไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรอีก

“คุณยายคะ พี่วินจะต้องปลอดภัยค่ะ”

“แล้วมีใครติดต่อมาหรือยัง”

คราวนี้ทุกคนพร้อมใจกันเงิบ และความเงิบนั้นคือคำตอบ

ท่านผู้หญิงคณางค์หน้าซีดเผือด ก่อนครางออกมาเสียงเบา

“โธ...วิน”

แม้จะผิดสังเกตและรับรู้มาบ้างว่ามาวินหายไป แต่ก็ยังหวังว่าเขาจะ
 ไม่ได้รับอันตรายอะไร ทว่าเมื่อเห็นท่าทางซึ่งซึ้งจริงจังของทุกคนก็รู้ทันทีว่า
 สิ่งที่เขาภาวนาไม่ได้ผล ร่างท่วมเซไปหลายก้าว แต่โชคดีที่ปุษยะและ
 พาชวีญสังเกตเห็นจึงมาประคองได้ทัน

“คุณยายคะ คุณยาย” พาชวีญร้องเรียกอย่างตระหนก เมื่อเห็นว่า
 ท่านผู้หญิงคณางค์กำลังจะหมดสติลง

“พแม่ฟ้าเข้าไปก่อน” แม้จะตกใจแต่เศรษฐีวัฒน์ก็ยังคงมีสติดียิ่ง
 เขารีบบอกน้องชายคนเล็ก ส่วนตัวเองก็กู่ลึกลงไปเลื่อนเก้าอี้ที่วางขวางอยู่
 เพื่อเปิดทางให้น้องชายพแม่บุญธรรมเข้าไปพักผ่อนในบ้าน

ปุษยะทำตามที่พี่ชายบอกทันที อุ้มแม่บุญธรรมเอาไว้ในอ้อมแขน
 ทว่าก่อนที่เขาจะก้าวเดิน เปลือกตาดำย่นของ ท่านผู้หญิงคณางค์กลับ
 เปิดขึ้น มองตรงไปยังเศรษฐีวัฒน์และเวหาอย่างขอร้อง

“แม่ไม่เป็นอะไร วัฒน์ เวย์ ไปตามวิน ตามให้เจอนะลูก”

สองหนุ่มมองหน้ากัน ทั้งคู่มีร่องรอยความลึงเลอยู่แวบหนึ่ง เพราะ

เป็นห่วงทางนี้ไม่แพ้กัน แต่เมื่อหันไปมองพาวุธอยู่กับปุษะก็คิดว่าทั้งคู่น่าจะจัดการได้ จึงรับคำ

“ครับแม่ฟ้า ผมสัญญาว่าจะพาน้องกลับมาอย่างปลอดภัย”

“รีบไปเถอะ ไปเร็วๆ”

“ฉันฝากทางนี้ด้วยนะคุณพ่ นายปุษะ” เศรษฐวิวัฒน์กล่าวทิ้งท้ายก่อนจะเดินหายไปกับพร้อมกับเวหาในความมืด

ความมืดรอบตัวช่างน่ากลัวเหลือเกิน มาวินรู้สึกเคืองคิ้วยามต้องอยู่ในสถานที่แห่งนี้ตามลำพัง เขาจึงมองไปรอบๆ เพื่อหาทางออก แต่ถึงจะพยายามเพ่งมองแต่ก็ไม่อาจมองเห็นอะไรได้เลย

“คุณ!”

เสียงใคร...มาวินถามขึ้นในใจ เขาไม่คุ้นกับเสียงหวานแหว่นี่มาก่อน

“ตี่หลี ตี่น”

เสียงนั้นบอกให้เขาตื่น ตื่นจากอะไร ในเมื่อตอนนี้เขาไม่ได้หลับ แต่แล้วเขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองถูกระชากอย่างแรง แสงสว่างเจิดจ้าก็พุ่งเข้ามาจนทำให้เขาตาพร่าไปหมด ในความพร่าเลือนนั้นเขาเห็นดวงหน้าของใครบางคนเรื่องราวอยู่ในความมืด เหมือนกับพระจันทร์ในคืนฟ้าไร้ดาว

“ใคร” เสียงที่ตามไปเบาราวกับเสียงกระซิบ เพราะตอนนั้นเรียวแรงที่หมดไปยังไม่กลับคืน

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ลูกไหวไหม”

เจ้าของเสียงถามออกมาอย่างร้อนรนพร้อมกับช่วยพยุงเขาให้หนึ่งตัวตรง

อาการปวดแปลบไปทั้งตัวทำให้มาวินต้องนึ่วหน้า เขายังงุนงง จนกระทั่งประติดปะต่อเรื่องราวได้สำเร็จ และรู้ตัวว่าตนเองถูกนักฆ่าทำร้าย ความคิดนั้นทำให้เขาผวาก่อนที่จะหันหน้าไปมองคนที่ช่วยพยุงเขาเอาไว้ ซึ่งเมื่อเห็นก็ทำให้เขาถึงกับตะลึงไปทันที

แสงจากจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้าตกลงมาให้เห็นว่าคนตรงหน้าเป็นผู้หญิง ดวงหน้ารูปไข่มีเครื่องประกอบที่ลงตัว คือโค้งจุดคันศรอยู่เหนือดวงตาพราระยับ แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่งแม่ในยามที่ไร้เครื่องสำอาง จมูกโด่งเชิดขึ้นน้อยๆ อย่างน่ารัก รับกับริมฝีปากสีเชอร์รี่ ยิ่งเธอสวมชุดสีดำคลุมศีรษะยิ่งทำให้ใบหน้าเธอผ่องลอกคล้ายกับมีรัศมีบางอย่างมาอาบทา

เพิ่งรู้ว่าผู้หญิงทำหน้าที่ยมทูตก็ได้ แถมเป็นยมทูตที่สวยเอามากๆ ด้วย

ยมทูต...มารินชนลูกชู้ นี่เขาคงตายแล้วจริงๆ ไข่ใหม่ หัวใจของเขาเหมือนปลิดปลิวลอยไปในอากาศเมื่อได้รับการยืนยันจากสิ่งที่เห็น

“เราต้องรีบไปกันแล้ว”

แต่เขายังไม่ยอมไป ยังอวรณ์การมีชีวิตและครอบครัวอยู่

“ไม่มีเวลาให้ทำใจบ้างเลยเหรอ ผมต้องจากกับทุกคนไปชั่ววินาทีนะ ขอผมดูงานศพตัวเองก่อนได้ไหมว่าพี่น้องทำตามที่ผมสั่งเสียเอาไว้หรือไม่เล่า” มารินต่อรอง ส่วนสิ่งที่เขาสั่งเสียก็คือ หากเขาตาย ห้ามทุกคนร้องไห้และให้ทำศาลาไว้ศพเป็นแคตวอล์กแล้วหาทางแบบมาเดินหลังพระสวดทุกคืน

โอ้...ความจริงเขาพูดเล่นหรือ ใครจะไปรู้ว่าจะต้องมาตายก่อนคนอื่นจริงๆ ไม่อย่างนั้นเขาคงจะสั่งให้หาผู้หญิงพรหมจรรย์สักโขงมาฝังในหลุมของเขา เหมือนพวกฟาโรห์ที่นิยมฝังทรัพย์สมบัติเพื่อนำไปใช้ในโลกลหลังความตาย อย่างน้อยก็จะได้ไม่เหงายามเมื่อไม่มีพี่น้องข้างกาย

“คุณพูดอะไรของคุณ งานศพอะไรกัน”

เธอเป็นยมทูต คงไม่เข้าใจพิธีกรรมของมนุษย์ และความจริงเธอก็ไม่จำเป็นต้องเข้าใจ แต่เพราะอยากถ่วงเวลามารินจึงยอมอธิบาย

“งานศพก็คือ งานที่คนเป็นจัดให้คนตายเพื่อลบล้างกันเป็นครั้งสุดท้าย ผมยังไม่ได้ลาใครเลย นะคนสวย ขอผมอยู่ต่ออีกสักเจ็ดวัน แล้วเรามาเจอกันที่นี่ รับรองเลยว่าผมไม่หนีไปไหนแน่”

“คุณกำลังเพื่อเจ้าอะไร”

น้ำเสียงเธอดูหงุดหงิด อาจเพราะเธอยากทำงานให้เสร็จเร็วๆ แต่ตราบไต่ที่ยังมีโอกาสค่อนข้างมาวินก็จะมีวันยอมแพ้

“คุณเป็นนยมทูตที่หน้าตาน่ารัก ก็ต้องมีเมตตาด้วยสิ มันถึงจะครบสูตร ปล่อยผมไว้อีกเจ็ดวันนะ แล้วเดี๋ยวเราค่อยเดินทางต่อไปด้วยกัน”

เขาอดอดอันด้วยสายตาพิฆาตนาฬิกาที่ผู้หญิงคนไหนเห็นก็ต้องยอมพ่ายแพ้เสมอ พร้อมกันนั้นยังเอามือเธอมากุมเพื่อหวังให้เธอเห็นใจ...ทว่านอกจากจะไม่สำเร็จแล้ว ยังทำให้เธอโกรธอีกด้วย นยมทูตสาวสะบัดมืออย่างแรง พร้อมทั้งตะโกนใส่หน้าเขาด้วยเสียงอันดัง

“ปล่อยนะ! ฉันไม่ชอบ!”

แรงสะบัดนั้นทำให้คนที่เพิ่งมีเรี่ยวแรงถึงกับกระเด็นไปวัดพื้นอีกรอบ

“เจ็บนะ พุดตึ๊ก ก้นก็ได้ ไม่เห็นต้องรุนแรงกันเลยนี่นา ไม่ยกักรู้ว่าเป็นพวกชาติสนม” มาวินตัดพ้อ แต่แล้วเขาพยายามย่นตัวลุกขึ้นก็ต้องชะงักกับความรู้สึกเจ็บที่เกิดขึ้น

เมื่อสักครู่มันยังไม่ชัด ชายหนุ่มจึงลงทนต์บนหน้าตัวเองอย่างแรง
เพียง!

“อูย” มาวินร้องออกมาเบาๆ...เจ็บจริงไม่มีสแตนด์อิน “ผมเจ็บด้วยแหละคุณนยมทูต ทำไมตายแล้วยังเจ็บ”

“ใครตาย”

“ก็ผมไง ผมถูกมันซ้อมจนตาย” มาวินชี้ไปยังใครอีกคนที่นอนคว่ำหน้าอยู่ไม่ห่างเขานัก ซึ่งก็คือคนที่หมายเอาชีวิตเขานั้นเอง “เอ๊ะ ทำไมหมอนั้นไปนอนตรงนั้นได้”

ชายหนุ่มซบเข้าไปใกล้ แล้วสิ่งที่เขาเห็นคือท่อนไม้ขนาดใหญ่ที่เมื่อแฉีกแล้วแสดงฉาน เขาผงะถอยกลับมาแทบจะทันที เพราะไม่ถูกกับอาวุธทุกชนิดมาแต่ไหนแต่ไร

“ฝีมือคุณห่วย” เขาระชิบถามด้วยน้ำเสียงค่อนข้างสิ้น

หญิงสาวไม่ตอบ เธอเบือนหน้าไปทางอื่น แต่นั่นก็เพียงพอให้มาวิน
ได้รับรู้และเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“ฉันหมายความว่าผมยังไม่ตายเธอ” มาวินรีบเอามืออังลมหายใจ
ตัวเอง แล้วก็ล้มพลัดได้ถึงลมอ่อนๆ ก่อนที่จะได้รับคำยืนยันจากเธอ

“ก็ใช่นะสิ คุณยังไม่ตาย”

“แล้วเมื่อกี้ที่ผมเห็นตัวเองเลือดท่วมตัว มัน...มันคืออะไร”

ภาพหลอน...มาวินตอบตัวเองในใจ โรคที่เขาเป็นอยู่กำเริบขึ้นมา
จึงทำให้ทุกอย่างดูเลวร้ายกว่าความเป็นจริง เมื่อสำรวจร่างกายตัวเอง เขา
ถูกทำร้ายก็จริง แต่ไม่มีส่วนไหนได้รับอันตรายถึงเลือดตกยางออก แต่
ที่หนักที่สุดน่าจะเป็นส่วนลำคอที่ยังรู้สึกปวดแปลบเมื่อหันไปหันมา แสดง
ว่าฝ่ายนั้นต้องการฆ่าเขาด้วยการบีบคอจริงๆ

มันคือการตายแล้วเกิดใหม่ มาวินไม่รู้ว่าจะสรรหาคำไหนมาขอบคุณ
สวรรค์ที่ประทานโอกาสให้เขาอีกครั้ง และคนที่ให้ชีวิตใหม่แก่เขาก็คือ
ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งตอนนี้เธอมีสีหน้าขง

มาวินยิ้มกว้างสุดชีวิตเมื่อรู้ว่าตัวเองยังมีลมหายใจ แต่รอยยิ้มของ
เขาก็อยู่ได้ไม่นานเมื่อเห็นคนถูกตีสลบเริ่มขยับ และนั่นก็เป็นเหตุให้หญิงสาว
หันมาจួយมือเขาแล้วออกวิ่งทันที

กว่ายี่สิบนาทีที่วิ่งมาอย่างไม่รู้ทิศทาง มาวินนึกถึงหญิงสาวที่ออกแรง
จุดเขา เธอแรงดีไม่มีตก ยังคงรักษาระดับความเร็วคงที่ ผิดกับเขาที่
ตอนนั้นขาเกือบจะก้าวไม่ออกเพราะหมดแรง ในที่สุดเขาก็หยุดเอาเสียจริงๆ
เมื่อเห็นว่าไม่มีใครตามมา

“ผมไม่ไหวแล้วคุณ พักกันก่อนเถอะ” มาวินกล่าวลาล่าละลักเพราะ
อาการหอบแฮกเนื่องจากต้องวิ่งมาเป็นเวลานาน

“เราต้องไปต่อ”

เธอยืนยัน และออกแรงจุดเขาอีกครั้ง แต่ขาของเขามันยอมแพ้

นอกจากจะไม่ยอมก้าวแล้วมันยังล้าจนรับน้ำหนักไม่ไหว มาวินจึงทรุดนั่งลงกับพื้นดิน และสิ่งนั้นก็ทำให้คนที่พาเขาหนีถึงกับหันมามองด้วยความไม่พอใจ

“อยากตายหรือไง ลูกขึ้นเดี๋ยวนี”

เขายังไม่อยากตาย แต่ถ้าวิ่งต่อไปได้ตายจริงแน่ จึงส่ายหน้าและไม่ยอมลุกขึ้นตามที่บอก

“ตกลงจะไม่ไปต่อใช่ไหม งั้นแยกทางกันตรงนี้” หญิงสาวปล่อยมือจากเขา พร้อมจะก้าวจากไปอย่างที่บอก และเมื่อมาวินเห็นว่าตัวเองกำลังจะถูกทิ้งก็รีบเอามือคว้าขาทางเกงเธอไว้ แล้วส่งสายตาของความเห็นใจ

“ตะ...เดี๋ยว แคบอกว่าขอพัก ไม่ได้บอกว่าจะไม่ไปต่อ”

“ก็พักไปสิ ฉันจะไปแล้ว”

ไม่มีง้อกันเลย...จะว่าไปนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ถูกผู้หญิงทิ้งไว้กลางทาง เขาจึงยืนค้ำงเหมือนหมาหลงทิศ ส่วนเธอนั้นก็ยังตั้งหน้าตั้งตาเดินจากไป ไม่อาลัยอาวรณ์เขาเลยแม้แต่นิดเดียว

เมื่อรู้ว่าถูกทิ้งจริงๆ มาวินก็รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งไปดักหน้า ยกแขนขึ้นขวางและมองเธออย่างไม่เข้าใจ

“คุณจะทำผมลงจริงๆ เหรอ อุตส่าห์เสี่ยงตายช่วยไว้แท้ๆ”

“ก็ช่วยแล้ว รอดแล้ว ตอนนั้นก็ทางใครทางมัน”

“เย็นชามาก” มาวินบ่นออกมาเบาๆ เมื่อเห็นว่าเธอไม่แยแสเขาจริงๆ คราวนี้เธอยอมหยุดแล้วหันมามองเขาด้วยสายตาจริงจัง “นี่คุณ ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ คนตามฆ่าคุณมันยังคงตามฆ่าคุณอยู่ และฉันก็ยังไม่อยากตาย ส่วนทางเดียวที่ฉันจะรอดคือไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด”

“ผมก็ยังไม่อยากตาย แต่ผมเหนื่อย ขอพักเดี๋ยวดิวเท่านั้น” มาวินพยายามบอกเหตุผลอีกครั้ง

“งั้นคุณก็พักไป เราแยกกันตรงนี้ คุณก็ไปตามทางของคุณ ฉันก็ไปตามทางของฉัน”

“ไม่ ผมไม่ยอมแยกจากคุณเด็ดขาด” แม้จะถูกผลักไส แต่ต่อนี้ มาวินเลือกเชื่อคำโบราณ คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย แม้ว่าเจ็พเจอเธอ แต่เขาก็รู้สึกถูกอกถูกใจเธออย่างบอกไม่ถูก จึงคว้าหมับเข้าที่ข้อมือ เล็กๆ นั้นเพื่อยืนยันว่าเขาจะติดตามเธอไปทุกแห่งหน

การกระทำอันถือวิสาสะของเขาทำให้คนตัวเล็กเงยหน้าขึ้นมองด้วย ดวงตาลุกวาว เอ่ยสั่งด้วยเสียงหัวดูดัน

“ปล่อยมือฉันเดี๋ยวนี้นะ!”

แม้จะเกรงๆ เพราะไม่เคยได้รับสายตาแบบนี้จากผู้หญิงคนไหนมาก่อน แต่เขาก็ยังทำใจดีสู้เสือ ต่อกปากต่อคำ “ไม่ปล่อย ถ้าปล่อยคุณก็เดินหนีผมไปอีกนะสิ ไม่มีทางหรอก”

เธอพยายามสะบัดมือให้พ้นการเกาะกุม แต่ยิ่งเธอสะบัด เขายิ่งจับมือเธอแน่น ในสถานการณ์อย่างนี้เขาไม่ควรอยู่คนเดียว และเมื่อสวรรค์ประทานสาวสวยมาอยู่เป็นเพื่อน การปล่อยเธอให้หลุดไปนับว่าเป็นอะไรที่โง่เหลือเกิน

“ถ้าไม่ปล่อยคุณตายแน่” เธอชู ดวงตาซึ่งข้งยิ่งกว่าเดิม

“ผม...ไม่...ปล่อย” มาวินกล่าวย้ำทีละคำ

เมื่อได้ยินเช่นนั้นใบหน้าภายใต้ชุดสีดำก็แดงก่ำไปถึงใบหู แต่ก่อนที่เธอจะทำอะไรเขา มาวินก็ได้ยินเสียงบางอย่างแทรกความเงียบเข้ามา และดูเหมือนว่าเธอจะได้ยินเหมือนกัน เพราะเธอหยุดสะบัดมือแล้วเปลี่ยนมายืนนิ่งสีหน้าเครียดขริมแทน

“คุณว่าจะให้พวกมันไหม” เขากระซิบถาม ถือโอกาสเบียดเนื้อตัวเข้าหาเธอซึ่งมันทำให้ใจที่เริ่มสั่นจากโรคประจำตัวสงบลงอย่างไม่น่าเชื่อ

“ก็ไม่รู้ แต่เราก็ไม่ควรยืนเป็นเป้าล่อกระสุนใคร”

“งั้นหลังพุ่มไม้นั้น” มาวินเสนอ เพราะเห็นว่ามันเป็นทีเดียวที่จะช่วยอำพรางทั้งเขาและเธอได้มิด

ไม่ต้องรอให้บอกซ้ำ ทั้งคู่ต่างก็วิ่งไปยังพุ่มไม้ที่ว่า พยายามเก็บเนื้อ

เก็บตัวให้ได้มากที่สุด ก่อนที่จะมองผ่านระหว่างกิ่งง่าใครกันที่ติดตามมา

ร่างสองร่างเบียดกันจนแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียว สายตาของทั้งคู่จับจ้องอยู่ที่กลุ่มชายชุดดำสามคน และคนที่เดินนำหน้าก็คือคนที่เพิ่งถูกไม้ฟาดหัว และถึงตอนนั้นมันก็ยังเอามือกุมบาดแผลอยู่ ดูแล้วคงได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

ท่าทางมุ่งมั่นของพวกมันทำให้มาวินต้องตั้งคำถามในใจ เขาไปทำระยำตำบอนกับใครที่ไหน ทำไมถึงได้อาฆาตแค้นถึงขั้นตามล่ากันไม่เลิก

ไม่เคย เขาไม่เคยทำร้ายใคร และหากอยากได้คำตอบเขาก็คงต้องมีชีวิตต่อเพื่อสืบให้รู้ความจริงในข้อนี้

“มันหายหัวไปไหนวะ พวกมึงต้องตามให้เจอ ทั้งมันแล้วก็คนที่บังอาจช่วยมัน”

ท่าทางอาฆาตของคนพูดทำให้มาวินอดมองคนที่นั่งเบียดเขาไม่ได้ การช่วยเหลือเขาอาจจะนำภัยมาสู่เธอ และตอนนั้นเขาคงต้องขอบคุณความมืดของป่าที่ช่วยอำพราง ส่วนสิ่งเดียวที่ทำได้ตอนนี้ก็คือการภาวนาให้พวกมันผ่านไปโดยไม่รู้ว่าเขาและเธออยู่ตรงนี้

แต่ทันทีที่เขาก้มหน้าลง แสงจันทร์กระจ่างสะท้อนภาพความสวยงามที่เขาแทบจะต้องกลืนหายใจ นอกจากเธอเป็นคนที่มืดดวงตาสวयแล้ว พอมองใกล้ๆ ก็พบว่าริมฝีปากบางนั้นดูอ่อนหวาน และรูปหนึ่งเขาคิดว่ามันน่าลิ้มลอง

“มองอะไร”

เสียงห้วนๆ ของเธอดึงสติของเขากลับมาอีกครั้ง มาวินรีบกลืนน้ำลายลงคอ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าในสถานการณ์ที่อันตรายอย่างนี้ทำไมใจของเขาถึงคิดเผลไพลไปเรื่องอื่นได้ จึงเสกแก้ตัวไปตามสภาพ

“ก็มองคนร้ายแล้วใจมันเต้นไม่เป็นจังหวะ ก็เลยมองอย่างอื่น”

ใบหน้าของเธอแดงก่ำ ถลึงตามองเขาอย่างดุเดือด

“อย่างอื่นที่ว่าต้องไม่ใช่หน้าฉัน”

มาวินยังคงยิ้ม ผู้หญิงคนนั้นแม้จะดูก็ยังสวย แต่เพื่อไม่ให้ความ
สัมพันธ์มันแย่ไปกว่าที่เป็นอยู่เพราะเขายังต้องพึ่งพาเธอจึงยอมลงให้ก่อน

“โอเค ผมขอโทษ คราวหน้าจะมองหาคู่แทน”

“ไอ้บ้า!” เธอตวาดก่อนที่จะผลักเขาล้มเจ้าเข้า

มาวินงว่าเธอโกรธอะไร ชายหนุ่มยันตัวลุกขึ้น แล้วกวาดตามองไป
รอบๆ ไม่พบคนร้ายขวานเขี่ยนอนอยู่อีก มันไปตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมเขาไม่ยกรู้

“พวกมันไปแล้วเธอ” เขาหันไปถามคนข้างๆ แต่กลับพบความ
ว่างเปล่า จึงหันไปด้านหลังก็พบว่าหญิงสาวกำลังเดินหนีเขาอีกแล้ว...นี่เธอ
จะทิ้งเขาอีกแล้วใช่ไหม เมินเสียเถอะ เพราะถ้าเขายอมให้เธอก็เสียประวัติ
แคชาโนว่ามาไม่ตายกันพอดี

มาวินลุกขึ้น แล้วรีบวิ่งตามไป

“คุณ รอผมด้วย”

๒

มาวินมาหยุดอยู่ตรงหน้าสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นลานหินกว้าง คล้ายจุดชมวิวในแหล่งท่องเที่ยว โดยรอบมีต้นไม้ปลูกไว้หลายหลัง และ น่าจะเป็นต้นไม้ที่ส่วนบุคคล เพราะว่ามีขนาดและลวดลายไม่เหมือนกันเลย แม้แต่หลังเดียว

“คุณพ่อกำลังทำอะไรที่นี่” มาวินถาม เขาคาดการณไว้ว่าเธอน่าจะพาเขาไปในที่ชุมชน

“ฉันไม่ได้พาคุณมา แต่คุณตามมาเอง” เธอตอบอย่างเย็นชา ซึ่งเป็นลักษณะคงเส้นคงวาตั้งแต่ได้พบกัน

“อ้าว...หรือ” มาวินยิ้มแห้งๆ ออกไป

“โทร. ให้คนของคุณมารับซะ”

“โทรศัพท์ผมตกอยู่ในป่า” มาวินล้วงกระเป๋าทางเกงแล้วดึงมันออกมาเพื่อพิสูจน์ให้เธอได้เห็น

เธอทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอคล้ายรำคาญใจ แต่ก็ยังมีน้ำใจยื่นโทรศัพท์ของตัวเองมาให้ แต่เขาก็ยังปฏิเสธที่รับ

“ผมยังกลับไปตอนนี้ไม่ได้”

“ทำไม” เธอถามกลับ เสียงไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“พวกมันอาจจะดักฟังโทรศัพท์อยู่ แล้วคราวนี้คุณก็จะชวยไปด้วย
เงินเพื่อความปลอดภัยของเราสองคน ผมขอพักกับคุณนะ” มาวินกล่าว
พร้อมส่งสายตากุ่มกริมให้อีกฝ่าย เขาว่าน้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยัง
กร่อน แล้วรูปหล่ออย่างเขายันหยดบ่อๆ น่าจะได้ผลบ้างละ

เธอมีปฏิริยาตอบกลับทันที โใบหน้าवलที่สะท้อนแสงจันทร์แดง
ปลั่ง ก่อนจะแหงออกมา “อยากตายใช่ไหม!”

“ผมก็ไม่นึกเหมือนกันว่าจะรอด แต่ถ้าต้องตายด้วยน้ำมือผู้หญิง
สวยๆ อย่างคุณผมก็ยอม”

คราวนี้หญิงสาวไม่ได้เถียง แต่หยิบกระป๋องที่ตกอยู่บนพื้นขว้าง
มาทางเขาทันที ชายหนุ่มกระโดดหลบได้แบบเฉียดฉิว แต่ไม่วยรู้สึกถึงแรง
ลมที่ปะทะวูบเข้าที่โใบหน้า กระป๋องปลิวไปถูกต้นไม้ ก่อให้เกิดเสียงดังก้อง
ในยามวิกาล

ชายหนุ่มใจหายวูบ ผู้หญิงคนนี้จริงจังกว่ที่เขาคิดเอาไว้มาก เธอ
ไม่มีท่าทางสนใจหรือหลงเสน่ห์เขาเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ เลย แต่กลับกัน
เขาเกิดสนใจเธอขึ้นมา ตั้งแต่จำความได้เขายังไม่เคยมีผู้หญิงสไตร์ ดู ห้าว
อยู่ในคอลเล็กชัน ดังนั้นเขาจึงมองว่าเธอเป็นไอเท็มที่ควรแก่การสะสม
ทว่าก่อนที่เขาจะได้พูดจาเยยนวนวณประสาเธออีกครั้ง ซิปเต็นท์ขนาดใหญ่
ที่หญิงสาวยืนอยู่ใกล้ๆ ก็เลื่อนลง สัญชาติญาณทำให้มาวินจ้องไปยังเต็นท์
หลังนั้นด้วยความอยากรู้

แม่แสงจะน้อยแต่มาวินก็รู้ว่าคนที่โผล่มานั่นเป็นผู้หญิง อายุอานาม
น่าจะอยู่ในช่วงสามสิบห้าถึงสี่สิบ ผิวขาว คิ้วสวย ตาคม อีกทั้งหุ่นยังเซี่ยะ
จนเขาเกือบจะน้ำลายหก

ชายหนุ่มยิ้มแต่ตามประสาหนุ่มเจ้าสำราญ ที่นี้มีแต่สาวสวย ช่างเป็น
สถานที่ที่อัศจรรย์อะไรอย่างนี้ คิดไม่ผิดเลยที่ตามเธอมา...แต่เขาก็ยิ้มค้าง

เมื่อเห็นว่าในมือของอีกฝ่ายมีอาวุธปืนอยู่ในลักษณะพร้อมใช้งาน

พับผ้าเถอะ เขาไม่ถูกกับของพวกนี้เลยจริงๆ...มาวินหลับหูหลับตากระโดดไปหลบหลังหญิงสาวที่เคยช่วยชีวิตเขาไว้ทันที เพราะเป็นที่พึ่งเดียวในยามนี้

เสียงหัวเราะจากคนมาใหม่ดังขึ้น และนั่นก็เป็นเหตุให้เขาต้องเงยหน้าขึ้นมองผู้หญิงที่เล่นกับปืน

“กลัวหรือพ่อหนุ่ม แหม...ก็ช่วยไม่ได้นะ มีผู้ชายมาเยี่ยมบ้านดึกๆ ดื่นๆ ก็ต้องระวังตัวกันหน่อย ขอโทษแล้วกัน” สาวหุ่นเชียวกล่าวด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะลดปืนแต่ก็ยังไม่ยอมวางลง

แม้จะเคือง แต่ก็ถือว่าไม่ใช่ศัตรู...มาวินยึดตัวขึ้น ยืนตัวตรงแล้วมองไปรอบๆ นอกจากผู้หญิงคนนี้ก็ไม่มีใครโผล่มาอีกเลย จึงถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เขาถอยห่างจากผู้หญิงที่ตัวเองใช้เป็นโล่กำบัง รู้สึกเสียฟอร์มนิดๆ อยู่เหมือนกัน

“จันทร์ไปไหนมา นี่คิดว่าถ้าอีกครั้งชั่วโมงยังไม่กลับมา เจ้าจะออกไปตาม”

คำทักทายนั้นทำให้มาวินหุกระดิก หันไปมองเจ้าของชื่อแล้วยิ้มพราว “ชื่อจันทร์หรือเรา เหมาะนะนี่ สวยหวาน แต่วันนี้ส่งสัยถูกรายล้อม เห็นหน้าหุบตลอดเวลา”

พิมพ์จันทร์ปรายตามองคนที่เขี้ยวอย่างไม่พอใจ แล้วเปลี่ยนเป็นเฉยเมยเหมือนเขาเป็นอากาศธาตุ หันไปตอบคำถามพี่สาวต่างสายเลือด “จันทร์นอนไม่หลับ เลยไปเดินเล่นมา ขอโทษนะเจ้าที่ทำให้เป็นห่วง”

“อืม ไม่เป็นไร เมื่อก็ได้ยินเสียงปืนหลายนัด ไม่เกี่ยวกับจันทร์ใช่ไหม”

“เอ่อ...”

พิมพ์จันทร์อีกอัก แต่ยังไม่ทันได้ตอบออกไป ชายหนุ่มตรงหน้าก็ทำหน้าเป็นเล่นสนอตัวตอบคำถามแทน

“พวกนั้นต้องการจะฆ่าผมครับ แต่เธอช่วยเอาไว้”

“นี่คุณ ไม่พูดมันจะตายไหม” พิมพ์จันทร์กัดฟันพูด เธอไม่อยากให้ จวีวรรณรู้เรื่อง เพราะอีกฝ่ายต้องเป็นห่วงเธอแน่ๆ

เป็นจริงอย่างที่พิมพ์จันทร์คิด จวีวรรณหน้าเผือดสีไป ปรีเข้ามา ประชิดตัวแล้วมองสำรวจตรวจตรา “แล้วได้รับบาดเจ็บอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะเจ้ จันทรไม่เป็นไรเลย”

“ค่อยโล่งอก” และเมื่อเห็นว่าพิมพ์จันทร์ปลอดภัย จวีวรรณจึงหัน มาสนใจชายหนุ่มที่ถูกน้องพามา ยามเพ่งมองใบหน้าก็รู้สึกคุ้นตาเหลือเกิน “ฉันชื่อจวีวรรณ ส่วนนั้นพิมพ์จันทร์ คุณคงรู้จักแล้ว แล้วคุณล่ะ ชื่ออะไร”

“ผมชื่อ มาวิน วัชรวิบุรณ หรือจะเรียกวินก็ได้ค่ะ”

“มาวิน วัชรวิบุรณ เอ...ชื่อนี้มันคุ้นๆ นะ” จวีวรรณขมวดคิ้ว เริ่ม เรียบเรียงลำดับความคิดในสมอง และเมื่อนึกออกก็ร้องอุทานออกมา “มาวิน วัชรวิบุรณ ที่เป็นแฟนกระเต ญัฐวรินทร์ หรือเปล่า” จวีวรรณ หมายถึงนางเอกสาวชื่อดังที่ตอนนี้กระแสเริ่มซา แต่ก็หันมาเอาดีในด้าน การเป็นนางแบบเซ็กซี่แทน

ชื่อของบุคคลที่สามที่ถูกนำมาอ้างอิง ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของ มาวินเจือกลงไปเล็กน้อย เขาลอบมองปฏิกิริยาของสาวตรงหน้า ซึ่งเธอก็ทำหน้านิ่งเหมือนไม่สนใจ

“เป็นอดีตแฟนครับ เราเลิกกันมาเกือบปีแล้ว และตอนนี้โสด” มาวิน จงใจย้ำคำสุดท้าย หวังว่ามันจะกระแทกรูหูใครเข้า แต่คนที่เขาอยากให้ได้ยินก็ยังคงยืนเฉยเหมือนเดิม ผิดกับจวีวรรณที่กระโจนพรวดเดียวเข้ามา ประชิดตัว

มาวินผวาเพราะอีกฝ่ายยังไม่ยอมวางปืนลง และตอนนี้โลหะสีดำนั้น กำลังเสียดสีอยู่กับต้นแขนเขาอย่างน่าหวาดเสียว “พี่สาวครับ ผมว่าวางปืน ลงก่อนดีกว่าไหมครับ”

“อ้อ ปืนนี้เธอ...ของเด็กเล่นนะ ไม่ใช่ของจริงหรอก แต่วางก็ได้”

ฉวีวรรณหันไปเอาปืนยัดใส่มือของเพียงจันทร์ แล้วหันมาสำรวจแขกต่อ “ไหนๆ มาให้ดูใกล้ๆ ซิ ที่เขาว่าหล่อขนาดซูเปอร์สตาร์ยังซิดซ้ายเลยมันจริงแค่นั้น” นอกจากจะใช้ตาสำรวจแล้ว มือของฉวีวรรณยังอยู่ไม่สุข ลูบไล้ใบหน้าหนุ่มหล่อ แล้วจบลงด้วยการบีบจมูกเขา ก่อนหัวเราะคิกคักในลำคอ “หล่อธรรมชาติชะด้วย ไม่มีศัลยกรรมเลย เมื่อกี้บอกว่าใส่ไซ้ใหม่ เจ้ก็ใส่เหมือนกัน”

สายตาสวมแว่นอย่างโจ่งแจ้งเช่นนั้นทำให้มาวินผวา จนต้องถอยห่างออกมาแล้วไปหลบหลังเพียงจันทร์เหมือนเดิม

“เจ้ เราต้องเอาเขาไปส่งบ้าน” พิมพ์จันทร์เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าฉวีวรรณดูขึ้นชอบมาวินอย่างออกนอกหน้า

“บอกแล้วไงว่าผมจะค้างกับคุณ” มาวินกล่าวทะเลาะกลางปล้องเมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะจับใส่ใส่ส่งเขาอีกแล้ว

คำพูดสองแง่สองง่ามนั้นทำให้พิมพ์จันทร์หันไปถลึงตาใส่เขาอีกครั้ง แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือรอยยิ้มยวน ไม่มีสะทกสะท้านสักนิดเดียว หน้าซำเขายังหันไปออดอ้อนฉวีวรรณแทน

“เจ้ครับ สถานการณ์ของผมไม่ค่อยดีเลย พวกคนร้ายอาจจะดักอยู่ข้างทางก็เป็นได้ ผมขอค้างที่นี้ได้ไหม รับรองว่าผมจะทำตัวดีๆ ว่านอนสอนง่าย นะครับ นะๆ”

ฉวีวรรณนั่งคิด ใจโอนเอียงไปข้างมาวินกว่าครึ่ง จึงหันไปปรึกษา กิ่งขอร้องแทนชายหนุ่มอีกแรง

“ที่เขาพูดก็ถูกต้องนะจันทร์ คนที่ไปส่งก็อาจจะเป็นอันตรายถ้าเกิดพวกคนร้ายดักอยู่กลางทางจริงๆ เจ้ว่าเมื่อจันทร์ช่วยแล้วก็ควรช่วยให้ตลอด”

“แต่ว่า...” พิมพ์จันทร์ลังเล

มาวินเองก็ซึกเหลืออด ตั้งแต่กลับมาจากอังกฤษ สาวน้อยสาวใหญ่อยากจะค้างกับเขาทั้งนั้น แล้วเธอเป็นใคร ปฏิเสธเขาครั้งแล้วครั้งเล่า จึงเอ่ยปากถามไปตรงๆ “ทำไม คุณกลัวอะไร กลัวหลงเสน่ห์ผมหรือไง”

พิมพ์จันทร์หันขวับ ตอนนี่เธอชักเก็บอารมณ์หม่นใส่ที่มีต่อเขาไม่อยู่แล้ว

“ฉัน...ไม่...มี...วัน...หลง...เสน่ห์...คน...อย่าง...คุณ”
“งั้นทำไม”

พิมพ์จันทร์หันไปมองเขาอย่างจริงจัง ความจริงเธอไม่อยากพูด แต่เมื่อเขาถามหาเหตุผลเธอก็จะตอบ “คุณไม่รู้จริงๆ เหมียวฉันกลัวอะไร ถ้าฉันนั้นจะบอกให้ ฉันกลัวคนร้ายจะตามมา แล้วถ้าพวกมันทำร้ายคนที่นี้ ฉันคงรับผิดชอบไม่ไหว ที่นี้เข้าใจหรือยังว่าทำไมฉันอยากให้คุณไปๆ ชะ”

คราวนี้รอยยิ้มร้ายบนใบหน้ามาวินหายไป รู้สึกหน้าซากับประโยคที่ตรงไปตรงมาของเธอ แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็พยักหน้าช้าๆ อย่างจำนน... มันก็จริงอย่างที่เธอพูด คนร้ายที่หมายเอาชีวิตของเขาก็ไม่ใช่มือปืนกระจอก และตอนนี่เธอน่าจะรู้สึกเสียใจที่ช่วยชีวิตเขาเอาไว้

แม้เขาจะไม่อยากอยู่คนเดียว แต่ก็ไม่อยากทำให้ใครเดือดร้อนเหมือนกัน

“โอเค ผมเข้าใจแล้ว ผมมันตัวอันตราย น่ารังเกียจ งั้นเดี่ยวผมจะไปเดี๋ยวนี้ แต่ยังไงก็ขอบคุณมากที่ช่วยผมไว้” มาวินกล่าวจากใจจริง ก่อนที่จะหันหลังก้าวกลับไปยังทิศทางที่เดินจากมา ดูเหมือนว่าคำคั้นนี้คงเป็นคำคั้นที่ยาวนานและน่ากลัวไม่น้อยของเขา

ฉวีวรรณมองตามชายหนุ่มที่เดินห่างออกไปด้วยสายตาเป็นห่วง นับว่าเขาใจนักเลงอยู่เหมือนกันที่ยอมจากไปแม้จะไม่รู้ว่าตัวเองต้องพบกับอันตรายอะไรบ้าง ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนั้นเธอก็รู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย และคิดว่าพิมพ์จันทร์เองก็น่าจะรู้สึกเช่นเดียวกัน แม้สายตาคงไม่ได้จับจ้องผู้ที่เดินจากไป แต่สีหน้าและท่าทางบอกว่ากำลังกังวลใจ

“จันทร์ จะปล่อยให้เขาไปจริงๆ เหมียว” ฉวีวรรณถามเพื่อให้พิมพ์จันทร์ได้ทบทวนหัวใจตัวเองอีกครั้ง

หญิงสาวเอาแต่ก้มหน้าก้มตา และตอบเสียงเบา “จันทร์เป็นห่วงพวกเรา ไม่อยากให้เราเดือดร้อน”

ฉวีวรรณมองไปยังเต็นท์ด้านหลัง ‘พวกเรา’ ของเธอก็คือ เหล่านักแสดงแทนคิวบู๊ที่ช่วงนี้อยู่ระหว่างพักกองถ่ายละคร จึงออกมาตั้งเต็นท์สังสรรค์กัน ทุกคนมีพื้นฐานและมีฝีมือในการต่อสู้ แม้จะไม่ได้ฉกาจฉกรรจ์นักเพราะเน้นในเรื่องการแสดง แต่ฉวีวรรณก็เชื่อว่าทุกคนเอาตัวรอดได้

“พวกเราไม่ใช่คนขี้ขลาดไม่ใช่เหรอ แล้วถ้าพรุ่งนี้เกิดมีข่าวว่าเขาตายขึ้นมา จันทร์จะรู้สึกยังไง”

รู้สึกผิด... นั่นคือคำตอบที่ผุดขึ้นมาในใจ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ลังเล เธอไม่อยากให้ใครเดือดร้อนเพราะการกระทำอันชั่ววามของเธอ

ฉวีวรรณจึงเอามือขึ้นมาแตะบ่า “ลืมนัดประจําใจของเราแล้วเหรอ”

“ไม่ค่ะ จันทร์ไม่เคยลืมนะ ความดีและการให้โอกาส คือสิ่งที่จับบอกจันทร์เสมอ”

“จ้ะรออะไรละ ไปตามเขากลับมาสิ เตี้ยเขาหลงป่าแล้วจะยุ่งไปกันใหญ่”

“ค่ะ” พิมพ์จันทร์ขานรับ แล้ววิ่งไปในทิศทางที่ชายหนุ่มเพิ่งจากไป เมื่อครู่ หวังว่าเธอจะตามเขาทันก่อนที่จะถูกเสือคาบไปกินเสียก่อน

ความมืดและลมเย็นๆ ทำให้มาวินต้องกอดตัวเอง ยอมรับเลยว่าตอนนี้เขากลับ ถ้ารู้มาก่อนว่าจะต้องติดอยู่ในป่าคนเดียวอย่างนี้ เขาคงติดตามเวหาไปฝึกวิชาทหารสักครั้ง เพื่อเรียนรู้ว่าจะมีชีวิตรอดอย่างไรท่ามกลางต้นไม้ที่ไร้ปากไร้เสียง แค่ว่าบอกเขาว่าทางออกอยู่ที่ไหนยังทำไม่ได้

“หนีโจรสำเร็จแล้วจะมาตายเพราะเสือไหมนี่” มาวินอดไม่ได้ที่จะบ่นออกมา มองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง แล้วท่ามกลางความเงียบเขาก็ได้ยินเสียงสวบสามมาจากข้างหลัง มาวินตัวแข็งทื่อ อยากตบปากตัวเองนัก

ที่พูดถึงเสียเมื่ออยู่ในป่าทั้งที่โบราณได้ห้ามเอาไว้แล้ว

เสียงนั้นดังไกลเข้ามา และยิ่งใกล้ หัวใจของเขาก็เหมือนจะหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม ชายหนุ่มพยายามสูดลมหายใจเข้าปอดเพื่อตั้งสติ แต่ถึงจะพยายามอย่างไร ในหัวก็มีแต่เรื่องร้ายๆ โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ฉบับพฤษภาคมนี้ที่อาจพาดหัวข่าวว่า

‘มาวิน วัชรวิบุรณ ถูกเสือจับกินกลางป่า ฉีกทิ้งจนร่างและ ลิ่นลาย แคะไสวากาไม่ตาย’

ไม่ ถ้าต้องตาย อยากรตายแบบหล่อเหลา ไม่ใช่เสียเพียงก้อนเนื้อและๆ ที่ไม่มีใครจำได้ ทว่าก่อนที่จินตนาการของเขาจะไปไกลว่านั้นก็ได้ยินเสียงเรียกเบาๆ ดังจากเบื้องหลัง

“คุณ”

ใครเรียกเขา มาวินหันกลับไปมองทันที แล้วสิ่งที่เห็นทำให้เขาต้องผงะ ท่ามกลางความมืดมีร่างหนึ่งโผล่ออกมา เป็นผู้หญิงรูปร่างสูงโปร่งตามมาตรฐานนางแบบ ผมยยาวสยายปลิวไปกับสายลมยามราตรี เสมือนเทพีที่สิงสถิตอยู่ในพงไพร

อาจจะเป็นภาพหลอนที่เกิดจากความกลัว...มาวินจึงเข้มนมองอย่างตั้งใจมากขึ้น

ทว่าเมื่อร่างนั้นเดินเข้ามาใกล้ เขาก็เห็นหน้าเธอได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งไม่ใช่ใครที่โหด คือคนที่ช่วยชีวิตเขาเอาไว้นั่นเอง เพียงแต่ตอนนี้เธอเอาชุดที่คลุมศีรษะออก จึงทำให้ใบหน้าหวานชวนมองขึ้นไปอีก

“คุณตามผมมาเธอ” มาวินถามหลังจากที่หายตกตะลึง บอกตรงๆ เลยว่าตั้งแต่เจอหน้าผู้หญิงคนนี้ เขายังเดาใจเธอไม่ถูกเลยสักที ดังนั้นการที่ได้เจอเธอที่นี้อาจจะเป็นการบังเอิญอีกครั้งก็เป็นได้

“ใช่ ฉันตามคุณมา”

สิ่งที่เธอยอมรับทำให้เขาประหลาดใจไม่น้อย แต่ก็ต้องประหลาดใจยิ่งกว่าเมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“ฉันมาตามให้คุณไปพักกับฉัน ไมไชลี พวกฉัน”

ชั่ววูบหนึ่งมาวินสัมผัสได้ว่าเธอเขินเมื่อพูดผิด และนั่นเกือบทำให้เขาหลุดปากแซว แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมามากกว่าเขาไม่ควรพูดจากวนโมโห ทำให้เธอระคายหูหรือระคายใจ เพราะผู้หญิงคนนี้พร้อมเปลี่ยนใจและทอดทิ้งเขาได้ทุกเมื่อ

มาวินรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อรู้ว่าคืนนี้เขาจะไม่ต้องอยู่คนเดียวกลางป่ารกที่มองไปทางไหนก็มีแต่ต้นไม้ แต่ถึงอย่างนั้นก่อนที่เขาจะตามเธอไปก็มีคำถามหนึ่งที่ยากได้ยื่นคำตอบจากปากเธอ

“คุณไม่กลัวผมทำพวกคุณเดือดร้อนเหรอ คุณก็เห็นนี่ว่าคนที่ตามฆ่าผมมันน่ากลัวแค่ไหน”

“กลัวสิ แต่ฉันกลัวคุณจะตายกลางทางมากกว่า ไม่ว่าจะอย่างไรฉันก็อยากให้คุณได้กลับไปหาครอบครัวของคุณ”

เมื่อกล่าวจบเธอก็หันหลังกลับ ทำเหมือนไม่ใยดีเช่นทุกครั้ง แต่กลับทำให้หัวใจของนักธุรกิจหนุ่มเต้นตุบตามอย่างไม่รู้สาเหตุ

พระจันทร์ดวงโตตอนนี้อลอยมาค่อนฟ้า เป็นสัญญาณว่าเวลาได้ล่วงเลยเที่ยงคืนมานานแล้ว เมื่อถูกบังคับให้กลับมายังห้องนอน ท่านผู้หญิงคนนางค์ก็ยังไม่อาจข่มตาหลับได้ เพราะความเป็นห่วงเป็นใยที่มีต่อบุตรชายบุญธรรมคนสุดท้าย โดยเฉพาะเวลานี้ทุกคนต่างพากันเจ็บ ไม่มีข่าวคราวจากเศรษฐีผู้ดีและเวหาเลย

มือที่ยาวเย็นเอื้อมไปหยิบรูปรวมครอบครัวที่ตั้งอยู่บนโต๊ะข้างเตียงมานั่งมอง รูปนี้ถ่ายเมื่อปีก่อนหลังจากที่ปุษะยะและมาวินกลับมาจากอังกฤษพร้อมกับปริญญาโทคนละใบจากมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด มหาวิทยาลัยชื่อดังของโลก ซึ่งแน่นอนว่าทำให้คนเป็นแม่ภาคภูมิใจเหลือเกิน แม้ว่ามาวินจะใช้เวลาเรียนไปทั้งหมดสามปี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอุตสาหะสำเร็จกลับมา

ในรูปมีสมาชิกของวังวงศ์วิริสอยู่กันพร้อมหน้า โดยเจ้าของดวงหน้า

แบบชายไทยแท้ ผิวขาวเหลืองในเครื่องแบบตำรวจที่ยืนอยู่ริมสุดทางขวา คือบุตรชายบุญธรรมคนโต ร้อยตำรวจเอก เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ นายตำรวจปราบปรามยาเสพติดมือฉกาจที่จับกุมผู้ร้ายสำคัญมาได้แล้วหลายคดี แต่ก็คงเก่งแค่เรื่องงานเพราะยังโสดสนิท ตั้งแต่แตกหนุ่มก็ยังไม่เคยพาสาวคนไหนมาให้ดูตัว จนกระทั่งบัดนี้อายุสามก็เข้าเลขสาม

ตรงกลางคือ นายแพทย์เกษมสานต์ ผู้เป็นลูกเขย ยืนเคียงกับพานิดาซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขแท้ๆ เพียงคนเดียวของตน ทั้งเกษมสานต์และพานิดานั้นต่างก็เหมาะสมกันดั่งกิ่งทองใบหยก ทั้งคู่มีหน้าที่การงานที่ดี มีหน้ามีตาในสังคม มีคุณงามความดีต่อประเทศมากมาย

ถัดมาเป็นเวหา บุตรชายบุญธรรมคนที่สองที่อายุก็ไม่น้อยแล้วเช่นกัน เวหาอย่างขี้ยี่สิบแปดปีนี้ หน่วยก้านกำยำ ผิวคล้ำกว่าใครทั้งหมด เวหาเป็นทหารหน่วยรบพิเศษซึ่งเป็นอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิก เพราะเป็นคนที่ชอบทำมากกว่าพูด ค่อนข้างขริม และขึงขังกว่าคนอื่น พี่น้องในบ้านจึงเกรงอกเกรงใจ ไม่เว้นแม้แต่เศรษฐวัฒน์ที่เวหาพูดอะไรก็ต้องฟัง

สายตาของท่านผู้หญิงคนนางค์เลื่อนมายังผู้ที่คุกเข่าอยู่หน้าเก้าอี้ที่ท่านนั่ง ที่มองเห็นก่อนใครก็คือคนที่ชอบทำหน้าที่เรียบเฉยแต่มีแววตาอบอุ่นเสมอ ซึ่งก็คือปุษยะ บุตรชายบุญธรรมคนที่สามที่รับมาเลี้ยงดู ปีนี้ปุษยะยี่สิบหก อายุน้อยกว่าใครทั้งหมดในบรรดาลูกบุญธรรมทั้งสิ้น แต่ความคิดความอ่านกลับเป็นผู้ใหญ่ ดีไม่ดีอาจจะโตกว่าเศรษฐวัฒน์ผู้เป็นพี่ใหญ่ตัวจริงเสียด้วยซ้ำ

ถัดมาคือพาวัวญ หลานสาวแท้ๆ ที่เกิดจากพานิดาและเกษมสานต์ หญิงสาวอายุยี่สิบห้าปีนี้ หน้าตาน่ารักถอดแบบผู้เป็นแม่และพ่อมาอย่างละครึ่ง ผิวขาว แก้มใส และตาสีดำราวกับถ่านคือจุดเด่นบนใบหน้า และแม้จะไม่ได้เจริญรอยตามพ่อแม่ แต่ก็เจริญรอยตามผู้เป็นตา เป็นนักการทูต ฝิปากฉกาจจนได้ฉายาว่าเจ้าหญิงแห่งวงการทูตของประเทศไทย

แล้วสายตาของท่านก็หยุดลงที่ใบหน้าของสมาชิกคนสุดท้าย มาวิน

วัชรวิบุรณ ฤกษ์บุญธรรมที่ได้มาอย่างไม่ตั้งใจ แต่กระนั้นก็รักชายหนุ่ม ไม่แพ้ใครเลย... ถ้าพาขวัญเปรียบเสมือนเจ้าหญิงของบ้าน มาวินก็คือเจ้าชาย ชายหนุ่มบอบบางกว่าใครในบรรดาฤกษ์บุญธรรมทั้งสิ้น เพราะถูกเลี้ยงดู ไม่ต่างจากไข่มุกในหีบ บ้านของมาวินร่ำรวยเข้าขั้นมหาเศรษฐี ทำธุรกิจเพชร มาตั้งแต่รุ่นตาจนบัดนี้ตกมาเป็นของชายหนุ่ม ดังนั้นวันๆ มาวินจึงต้องอยู่ แต่ในห้องแอร์ ผิวที่ขาวอยู่เดิมไม่เคยต้องแดด เมื่อถ่ายรูปลูกออกมาจึงเหมือน ลอยออกมาข้างนอก

ในรูปมาวินยิ้มแป้น รวากับว่าเขาคุมโลกทั้งใบเอาไว้ในมือได้ แต่ ท่านผู้หญิงรู้ว่านั่นเป็นเพียงเกราะป้องกัน เพราะมาวินนั้นมึนจิตใจที่เปราะบางอย่างเหลือเกิน

“แม่ฟ้าครับ ทานยาลักหน้อยนะครับ”

เสียงของปุษะทำให้ท่านผู้หญิงคณางค์ต้องละสายตาจากรูป แล้วหันไปมองชายหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาแทน

“วัฒน์กับเวทย์โธ. กลับมาบ้างหรือยังปุษะ”

“ยังครับ” ปุษะตอบเสียงเบา ก่อนจะทรุดกายนั่งข้างเตียงแล้ววาง ถาดยาลง กุมมือแม่บุญธรรมแทน “แม่ฟ้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะครับ ยังไงนายวินก็ต้องปลอดภัย”

“ไม่รู้สิปุษะ แม่กลัว ทุกครั้งที่หลับตา ภาพที่เจอวินครั้งแรกมันก็ โผล่มา”

ปุษะรู้ว่าภาพที่ท่านผู้หญิงคณางค์กล่าวถึงนั่นคือภาพอะไร เพราะภาพนั้นยังคงติดตาเขาอยู่เสมอเหมือนกัน

แม้ภายนอกมาวินจะดูเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ร่ำรวยมีมรดกพันล้าน แต่ความจริงแล้วทุกอย่างคือหน้ากากที่ฝายนั้นสร้างขึ้นมา เพื่อลึบเลือน ความทรงจำอันเลวร้ายในอดีต

ชีวิตของมาวินไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบแม้ว่าจะมีพร้อมทุกอย่าง แต่ มีจุดต่างพร้อยทางอารมณ์อันเกิดจากโรคประจำตัวที่ทุกคนในครอบครัว

ต้องช่วยเยียวยา นั่นคือ สภาวะป่วยทางใจหลังประสบเหตุรุนแรงในชีวิต (Post-Traumatic Stress Disorder) ในวัยหกขวบ มาวินถูกทำร้ายจนเกือบตายด้วยน้ำมือของคนร้ายที่จิตใจเลวทรามยิ่งกว่าสัตว์นรก

วันนั้นเขาเห็นร่างเล็กๆ ของมาวินเต็มไปด้วยเลือด ใบหน้าบวมบวมจนแทบดูไม่ออกว่าเป็นหน้าคน แผลจากการถูกทำร้ายเต็มตัว แขนขาบิดเบี้ยวผิดรูปเพราะกระดูกหัก และที่สำคัญคือหน้าอกนั้นยุบ ทุกครั้งที่หายใจจะมีเลือดทะลักออกมาจากจมูก

ตอนนั้นทุกคนคิดว่ามาวินตายแน่ แม้แต่แพทย์ก็บอกว่ามาวินมีโอกาสรอดแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์เพราะมีภาวะของเหลวคั่งในเยื่อหุ้มหัวใจจากการถูกทำร้าย จำเป็นต้องผ่าตัดหัวใจเพื่อระบายออกมา ทว่าการผ่าตัดนี้เสี่ยงร่างกายของมาวินบอบช้ำอย่างหนัก แพทย์ไม่อาจรับประกันได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

มารีสาแม่ของมาวินร้องไห้จนน้ำตาแทบจะเป็นสายเลือด แต่วิทย์... พ่อของมาวินกลับเข้มแข็งและมีสติ เขาปรึกษากับเกษมสานต์ถึงรายละเอียดการรักษา และตัดสินใจที่จะเสี่ยงเอาลูกชายเข้าผ่าตัด วิทย์ทุ่มเทเงินทองและทุกอย่างเพื่อต่อชีวิตลูกชาย ซึ่งสุดท้ายแพทย์ก็ทำสำเร็จ ยื้อชีวิตมาวินเอาไว้ได้ โดยใช้เวลารักษาอยู่หลายเดือน

ทว่าเรื่องยังไม่จบแค่นั้น แม้ปัญหาทางร่างกายจะหมดไป แต่ปัญหาทางด้านจิตใจยังคงเหลืออยู่ เมื่อมาวินฟื้น เด็กชายก็ไม่พูดไม่จา ไม่กินเอาแต่ผวาร้องไห้ หลายครั้งที่วิ่งเตลิดออกจากบ้านจนมีครั้งหนึ่งมาถึงวังวงค์วิริสแห่งนี้ และโชคดีที่ได้เจอกับแม่ฟ้าหรือท่านผู้หญิงคนนางคืออีกครั้ง

เพราะเห็นสภาพมาวินในวันที่ถูกส่งไปโรงพยาบาล ทำให้ท่านเข้าใจอีกทั้งในบ้านมีเด็กสามคนที่มีที่มาแตกต่างกัน ทำให้ท่านรับมือกับภาวะจิตใจที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวของมาวินได้ ไปได้ มาวินก็กลายเป็นสมาชิกของบ้านอีกคน ซึ่งแม้ว่าจะไม่ได้จัดทะเบียนรับเป็นลูกบุญธรรมอย่างเศรษฐวิวัฒน์ เวทา และเขา แต่ทุกคนทั้งในและนอกวงก็รู้ว่า มาวิน วิชรวินุรณ์

นั่นมีฐานะเป็นลูกคนที่ห้าของท่านผู้หญิงคณางค์ อัครวรกุล

ภาพความหลังในครึ่งวันวานจางไป ปุษยะงยหน้าขึ้นมองท่านผู้หญิงคณางค์อีกครั้ง แม้เขาจะกังวล แต่ลางสังหรณ์บางอย่างบอกว่าพี่ชายบุญธรรมของเขาคนนี้อยู่ยังปลอดภัยดี

“แม่ฟ้าครับ เชื่อมผมนะครับ นายวินจะต้องกลับบ้าน เขาบอกผมเสมอว่าบ้านเขาคือที่นี่”

“ขอใจนะปุช ขอใจที่ปลอบใจแม่ แล้วบ้านโน้นรู้หรือยัง”

บ้านโน้นที่ว่าก็คือบ้านจริงๆ ของมาวิน ฤทธาส์หลังใหญ่ที่มีอาณาเขตติดกัน ที่ตอนนี้มีเพียงมาริสา แม่แท้ๆ ของมาวินอาศัยอยู่กับคนรับใช้

“ยังหรอกรับ เกรงว่าหากคุณมาริสารู้จะยิ่งวุ่นวาย”

ท่านผู้หญิงคณางค์พยักหน้าเห็นด้วยกับปุษยะ เพราะรู้ว่านิสัยของมาริสานั้นเป็นอย่างไร หากรู้ว่ามาวินได้รับอันตราย ค็นนี้อาจจะมีคนป่วยอีกคนหรืออีกหลายคน

“ยังก็ไพล่หน้าไปมองๆ บ้าง เผื่อเขาต้องการความช่วยเหลืออะไร”

“ครับ”

“ไหนด เอายามาให้แม่ช้ใหม่ เอามาสิ”

ปุษยะเอื้อมมือไปหยิบแก้วยาส่งให้ท่านผู้หญิงคณางค์ มันเป็นยาคลายความวิตกกังวลอ่อนๆ ที่นายแพทย์เกษมสานต์จัดให้หลังจากรู้ว่าเกิดเรื่องกับมาวิน เนื่องจากต้องการให้ท่านผู้หญิงคณางค์ได้พักผ่อนบ้างหลังจากที่ตกอยู่ในภาวะกังวลมานานหลายชั่วโมงแล้ว

หลังจากกินยา ท่านผู้หญิงคณางค์ก็ผ่อนคลายลง แต่ยังไม่ทันหลับตา ก็ได้ยินเสียงของหลานสาวร้องดังมาก่อนที่เจ้าตัวจะปรากฏตัวให้เห็น

“คุณยายขา น้าวัฒน์โทร. มาแล้วค่ะ”

ท่านผู้หญิงคณางค์ยืนตัวขึ้นนั่งอีกครั้ง โดยมีปุษยะช่วยเหลือและร้องถามไปในขณะเดียวกัน

“ว่าไงบ่หนูพา เจอวินแล้วไช้ใหม่ลูก” เสียงที่ถามออกไปของ

ท่านผู้หญิงเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“ยังคง แต่น้าวณน์บอกว่าเจอร่องรอยของพีวีนแล้ว คาดว่าน่าจะปลอดภัยค่ะ”

ข้อความนั้นทำให้ผู้สูงวัยโล่งอก และรู้สึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยให้มาวินรอดปลอดภัยในครั้งนี้

“คุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง”

“ที่นี้คุณยายวางใจได้แล้วนะคะ พีวีนของเรายังเป็นแมวแก้วชีวิตเหมือนเดิม”

ท่านผู้หญิงคณางค์พยักหน้า ใบหน้าคลายกังวลลงอย่างเห็นได้ชัด หญิงสาวจึงแทรกกายมานั่งตรงเตียงแล้วเงยหน้าพูดกับน้ำบุญธรรม

“งั้นเดี๋ยวให้หน้าปุชไปนอนนะคะ คินนี่พาจะเป็นคนดูแลคุณยายเอง”

ท่านผู้หญิงคณางค์พยักหน้ารับข้อเสนอของหลานสาว ก่อนจะหันไปยิ้มอ่อนๆ ให้ลูกชายบุญธรรม “ได้ ขอบใจนะหนูพา ขอบใจนะปุช”

“ครับ” ปุชยะขานรับก่อนจะเก็บแก้วยาบนหัวเตียงแล้วเดินออกไปด้วยใจที่เบาขึ้น และคิดว่าบางทีหากมาวินกลับมาบ้านคราวนี้ เขาอาจจะต้องลากอีกฝ่ายมาใส่บาตรบ้าง อย่างน้อยก็อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรเรื่องราวร้ายๆ จะได้ลดลงบ้าง

๓

เมื่อรับมาเป็นแขกแล้วก็ต้องเลี้ยงดูปู่เสื่อ จวีวรรณทำหน้าที่
เจ้าบ้านที่ดีไปเยี่ยมเสื้อผ้าของเพื่อนร่วมคาราวานมาให้ เพราะเห็นว่าชุดเก่าของ
มาวินเปรอะเปื้อนด้วยคราบดินและทราย แต่สุดท้ายก็ตกเป็นภาระของ
พิมพ์จันทร์ที่ต้องนำไปให้เขา จวีวรรณบอกว่ามาวินอยู่ที่บ่อน้ำด้านล่าง
พิมพ์จันทร์จึงเดินทอดน่องอย่างไม่รีบร้อนนัก

ระหว่างลงเนิน สายตาของเธอก็ไปสะดุดกับพระจันทร์ดวงโตกึ่งกลาง
ท้องฟ้า วันนีฟ้าโปร่ง ไร้เมฆ ดวงดาวรอบๆ ต่างหริ่แสง ดวงจันทร์จึง
เจิดจรัสยิ่งกว่าใคร

‘พระจันทร์เป็นราชินีของท้องฟ้า รู้ไหมจะลูก’ แม่ของเธอเคยบอกไว้
อย่างนั้น

ความทรงจำแต่หนหลังย้อนมาราวกับภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำแต่เรื่อง
เดิมๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นเหตุการณ์ตอนเด็ก เป็นช่วงเวลาที่มิคุณค่าและน่าจดจำ
มากที่สุดของเธอ เธอยังจำได้ถึงบรรยากาศต่างจังหวัดที่เต็มไปด้วยทุ่งนา
หมู่บ้านแสนสงบ ทุกคนทำมาหากินกันด้วยอาชีพสุจริต เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และ

ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มันเหมือนโลกแห่งความฝันที่ได้ยากยิ่งในปัจจุบัน
 พิมพ์จันทร์ยังจำโรงเรียนประถมที่พ่อกับแม่เป็นครูอยู่ที่นั่นได้
 เพราะเงินเดือนไม่ได้มากมายพ่อกับแม่จึงอาศัยอยู่ที่บ้านพักครู แลกกับการ
 ดูแลความเรียบร้อยของโรงเรียน ยามว่างก็ใช้พื้นที่รอบบ้านปลูกผัก เลี้ยง
 ปลา พ่อค้าก็มานอนดูท้องฟ้านอกระเบียง พูดคุยกันตามประสาพ่อแม่ลูก
 ในความรู้สึกของเธอตอนนั้นโลกใบนี้ช่างน่าอยู่และงดงามเหลือเกิน

แต่ความสุขก็อยู่กับเธอได้ไม่นาน วันหนึ่งในหน้าฝนก็มีคนมาแจ้งเธอ
 ว่าพ่อกับแม่ประสบอุบัติเหตุรถตกเขาหลังจากที่ทานเดินทางไปซื้อยาให้เธอ
 ในเมือง แม่เสียชีวิตในที่ที่เกิดเหตุ พ่อเสียชีวิตที่โรงพยาบาล เธอกับน้องสาว
 ที่ห่างกันห้าปีกลายเป็นเด็กกำพร้าในเวลานั้นเอง ตอนนั้นเธออายุเพียง
 ลิบสี่ เป็นเพียงเยาวชน เมื่อพ่อแม่ตายเธอก็จำเป็นต้องมีผู้ปกครอง ซึ่งเหลือ
 ญาติเพียงคนเดียวนั่นก็คือน้าสาว ศาลจึงสั่งให้เธอทั้งสองไปอยู่ภายใต้การ
 ดูแลของน้าคนนี้ แล้วก็เหมือนฝันร้ายซ้ำซาก น้าสาวยื่นเรื่องเป็นผู้จัดการ
 มรดกก่อนที่จะเชิดเงินหนีแล้วไม่ดูดำดูดีเธอสองพี่น้องเลย

เมื่อรู้บุพการี เด็กหญิงสองคนเหมือนไร้ที่พึ่ง พิมพ์จันทร์จึงต้อง
 ออกจากโรงเรียนหลังจากจบมัธยมปลายเพื่อหางานทำและส่งน้องเข้าเรียน
 แล้วเธอก็ได้พบว่าโลกใบนี้ไม่ได้สวยงามอย่างที่เธอคิดเลยแม้แต่นิดเดียว
 เธอกับน้องสาวพลัดพรากจากกันด้วยเหตุบางประการ ดังนั้นทุกครั้งที่เห็น
 พระจันทร์ เธอจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากอธิษฐานขอพร

จันทร์เอยจันทร์เจ้า	ขอข้าวขอแกง	ขอแหวนทองแดงผูกมือน้องข้า
ขอช้างขอม้าให้ห้องข้า		ขอแก้วให้ห้องข้าหนึ่ง
ขอเตียงตั้งให้ห้องข้านอน		ขอละครให้ห้องข้าดู
ขอยายชูลี้น้องข้าเถิด		ขอยายเกิดเลี้ยงตัวข้าเอง

มาวินไม่คิดเลยว่า ในชีวิตนี้เขาจะต้องมายืนนุ่งลมห่มผ้าอาบน้ำกลางแสงจันทร์ และที่สำคัญที่นั่นไม่มีห้องน้ำ มีเพียงบ่อน้ำเก่าๆ ที่ต้องใช้ถังตักน้ำขึ้นมาเพื่ออาบ ชายหนุ่มถอดเสื้อผ้าที่เปื้อนเขavnไว้กับต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ เหลือเพียงกางเกงใน ก่อนที่จะหย่อนตัวลงในบ่อ

โห...ลำบากกว่านี้มีอีกไหม มหาเศรษฐีหนุ่มอดบ่นในใจไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังรู้สึกดีที่มีชีวิตอยู่เพื่อเผชิญความยากลำบาก จะว่าไปก็เหมือนปาฏิหาริย์ ถ้าเธอไม่ช่วย เขาคงกลายเป็นผีเฝ้าป่าไปแล้ว

ลมหนาวพัดกรูมมาทำให้เขาต้องห่อเนื้อตัว นี่ถ้าไม่เปื้อนดินเปื้อนโคลนไปทั้งตัว สาบานเลยว่าน้ำล้นหยดก็绝不会ให้สัมผัสร่างกาย...มาวินตักน้ำจากบ่อขึ้นมาอย่างทุลักทุเล เพราะไม่ชำนาญเขาจึงทำน้ำหกไปเกือบครึ่ง แต่ก็ไม่เอาน้ำร้อนใจอะไรนัก เขาต้องการแค่ล้างหน้าล้างตัว ดังนั้นน้ำแค่นี้ถือว่าเหลือเฟือ

ระหว่างที่เขากำลังใช้ขันใบเล็กตักน้ำขึ้นจากถังก็มองเห็นใครบางคนบนเนิน และสิ่งที่เห็นนั้นก็ทำเอาขนน้ำพลาสติกใบเล็กที่ถืออยู่เกือบหลุดมือ

ภาพตรงหน้าเหมือนภาพวาดจากจิตรกรฝีมือเยี่ยม หากเขาไม่เคยเห็นหญิงสาวที่กำลังยืนพนมมือสงบนิ่งอยู่กลางแสงจันทร์คนนั้นมาก่อน เขาจะฟันธงทันทีว่าเจดิดีเข้าให้แล้ว อาจจะเป็นภูต เป็นพราย หรือกลลวงของพระจันทร์...ความจริงเขาไม่ควรจะตกอยู่ในอาการอย่างนี้ เพราะสำหรับเขานั้นผู้หญิงสวยมีให้เห็นอยู่ดาษดื่น เขาเป็นหนุ่มฮอตที่สาวๆ ในประเทศนี้ล้วนหวังแต่จะเข้าหา แต่แปลกที่หัวใจของเขากลับเต้นโครมครามยามเมื่อเห็นเธอยืนอยู่ใต้แสงจันทร์เช่นนี้ และอดคิดไม่ได้ว่าคงไม่มีใครที่เข้ากับแสงจันทร์ได้ดีกว่าเธออีกแล้ว

เสียงยุงที่ดังขึ้นข้างหู แดริคคิดว่าตัวน้อยพวกนี้ตั้งใจจะสูบเลือดเขาให้หมดตัว และนั่นทำให้เขาโกรธจึงปล่อยตบเต็มแรงทั้งที่ยังจับจ้องเพื่อกลางแสงจันทร์บนเนิน ซึ่งก็ทำให้เขาพลาดกลายเป็นตบหน้าตัวเองจนหน้าหัน

“ไอ้ยเจ็บ” จอมไวแหว่งวังวรงค์วีรสร้องออกมาเสียงดัง กว่าจะรู้ตัวว่า

ส่งเสียงรบกวนหญิงสาวบนเนินก็หายไปเสียแล้ว เพราะตอนนี้เธอเลิกพนมมือและกำลังมองมายังเขาเหมือนเห็นตัวประหลาด

สายตาสองคู่สบกันในระยะไกล ภายใต้แสงจันทร์กระจ่างทำให้มาวินมองเห็นใบหน้าตื่นตระหนกของเธอแดงระเรื่อ ดูทั้งน่ารักน่าขำในเวลาเดียวกัน และอยากถามเธอเหลือเกินว่าตกใจอะไรขนาดนั้นล่ะแม่คุณ

แล้วเขาก็ได้รับการเฉลยในเวลาต่อมา จากประโยคตวาดแหวเสียดังที่ออกจากปากเธอ

“ทำอะไรของคุณ ทำไมทำตัวน่าเกลียดอย่างนี้”

อ้อ...เธอตกใจเขานั่นเอง และนอกจากตะโกนแล้วเธอยังหันหลังให้เขไปอีก มาวินได้แต่มอง และได้แต่ถามตัวเองว่าอะไรที่น่าเกลียด...ชายหนุ่มก็มองตัวเองแล้วขมวดคิ้ว เพราะไม่เห็นว่าจะมีอะไรเหมือนอย่างที่เขาพูดสักนิด ผิวของเขาขาวจัดจนผู้หญิงบางคนยังอาย และยิ่งยามมีหยดน้ำเกาะพร่าอย่างนี้ ก็เชื่อว่าต้องเซ็กซี่ขึ้นอีกหลายเท่า เนื้อตัวแม้จะไม่มึนกล้ำมโตเป็นกำมปูแบบ วิน ดีเซล แต่ก็เห็นลอนซิกซ์แพ็คชัดเจนจากการเข้ายิม ท่อนแขนและท่อนขาที่ล้ำเส้นแบบนักร้องเกาหลี หุ่นแบบนี้ลิ ขยี้ใจสาวของจริง

“คุณพูดผิดหรือเปล่า ไหนชี้แจงซิ อะไรน่าเกลียด” เขาตะโกนถามกลับ จู่ๆ เธอจะมาได้ความร่างกายเขา เรื่องอะไรจะยอม

“ยังจะมาพูดอีก ที่นั่นที่โล่ง แล้วก็ยังเป็นที่สาธารณะ คุณจะมาห่มหม่มฟ้าเหมือนที่บ้านคุณไม่ได้หรือคะ”

มาวินรู้ทันที เธอกำลังอายนั่นเอง จะว่าไปเขาไม่ได้เปลือยหมดสักหน่อย ยังเหลือกางเกงในอีกตัวซึ่งเขาก็เคยเปลือยแบบนี้ท่ามกลางสาวๆ นักร้องตอนลงสระว่ายน้ำ แต่ก็ไม่มีการหันหน้าหนีเหมือนเธอสักคน

เขาไม่อยากจะให้เธอพลาดของดีที่นานๆ จะมีที จึงวิ่งมาจากบ่อน้ำแล้วมายืนตรงหน้าเธอ

“ผมไม่ได้ห่มหม่มฟ้านะ คุณดูดีๆ สิ” มาวินถามไป ตั้งใจจะกวนประสาทให้เธอได้อายมากขึ้นไปอีก เพื่อเมื่อจากกันไปแล้วเธอจะได้คิดถึง

เขาบ้าง

“ออกไปห่างๆ ฉัน” เธอไล่ทั้งที่ยังหลับตาปี
แต่คนอย่างเขาหรือ หน้าหนียิ่งกว่ากระเบื้องตราช้าง ยิ่งเห็นว่าเธอ
ไม่ชอบเขาก็ยิ่งอยากแกล้ง

“ทำไม คุณกลัวอะไรผม กลัวผมจะปล้ำคุณหรือ หรือว่ากลัวว่า
คุณเองนั้นแหละที่จะอดใจไม่ไหวแล้วไปปล้ำผมแทน”

“ฉันไม่มีวันทำอย่างนั้น”

“ฉันก็พิสูจน์สิ มองผม มองเรือนร่างของผม แล้วบอกผมว่าคุณ
ไม่คิดอะไร ไม่หวั่นไหวไปกับมันเลย” เขายั่วเย้า เพราะตามสถิติ ผู้หญิง
ร้อยทั้งร้อยเมื่อเห็นเขาในสภาพนี้มักจะยอมพลีกายให้เขาเซซมโดยไม่ต้อง
ร้องขอ

ได้ผล เธอรับคำท้า ยอมลืมนตา มองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
ซึ่งยิ่งเธอมองแก้มของเธอก็ยิ่งแดงจนเหมือนกับจะสุกในเดี๋ยวนั้น มาวินยิ้ม
ระรื่น...ต้องอย่างนี้สิ แม้เธอจะมีความรู้สึกเข้าไปหน่อย แต่อย่างน้อยเธอ
ก็รู้สึกและยอมรับในเสน่ห์ของเขา จะว่าไปการมีคำคืนเร้าร้อนในปากก็ถือว่า
ไม่เลว หลังจากหนี้ยามาก็คงให้ความรู้สึกตื่นเตนที่แตกต่าง ดีไม่ดีเขาอาจ
จะไม่ลืมนคำคืนนี้ไปตลอดชีวิต...ว้าว ช่างเป็นช่วงเวลาที่น่าประทับใจ

ทว่าสิ่งที่มาวินคิดไม่ใช่สิ่งที่พิมพ์จันทร์คิด ในขณะที่มาวินไม่ทัน
ตั้งตัว หมัดลุ่นๆ ก็ซัดเข้าที่ปลายคางอย่างพอดิบพอดิ และนั่นก็ทำให้เขาลง
ไปนอนวัดพื้นพร้อมกับเสื้อผ้าที่เธอเตรียมมาให้เขาถูกปลาลงมานับตัว

“ฉันคิดแต่ฉันสมเพศคนอย่างคุณ ไ้อ้คนลามก!”

นั่นคือเสียงที่เขาได้ยินในขณะที่เห็นดาวเต็มฟ้า...ผู้หญิงคนนั้นหัวโหด
ของจริง และสงสัยเธอจะตายด้านในเรื่องอย่างว่า แต่เธอก็ทำให้เขารู้สึกถึงความ
ทำทนาย

หลังจากที่ล้างเนื้อล้างตัวรอบสองเรียบร้อยแล้ว มาวินก็เดินออกมา
ด้านนอก ตรงกลางลานในเวลาที่มีกองไฟขนาดย่อมจุดอยู่ เขาริบเดินไป
ตรงนั้นเพื่อให้ตัวเองอบอุ่น เพราะเสื้อผ้าที่ได้มาสวมใส่เป็นเสื้อกั๊กสีขา
วและกางเกงผ้าบางๆ ที่ใช้เชือกผูกเอว ซึ่งไม่เหมาะกับอากาศตอนนี้สัก
นิดเดียว

นี่เป็นครั้งแรกอีกเหมือนกันที่เขาใส่เสื้อผ้าของคนที่ไม่รู้จัก แต่มันก็
ไม่ทำให้เขารู้สึกขัดเขินอะไรมากนัก เพราะเมื่อครั้งยังเป็นเด็กเขาเคยเวียน
ใส่เสื้อผ้าของพี่ๆ ทุกคนในวันที่ต้องค้างบ้านแม่ฟ้า ซึ่งจะว่าไปมันก็ได้ต่าง
กันสักเท่าไรเลย

ลมพัดกรูมา ชายหนุ่มไม่ได้แต่ห่อเนื้อห่อตัว ไม่แน่ใจว่าความหนาว
มีผลต่อความเจ็บปวดหรือเปล่า แต่ตอนนี้เขารู้สึกระบมไปทั้งตัว โดยเฉพาะ
ที่ปลายคางที่เพิ่งโดนต่อยไปหมาดๆ ผู้หญิงอะไรหมัดหนักชะมัดยาด
ไม่เหมาะกับมือเล็กๆ นั้นเลยสักนิด

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ เขาก็พบว่ามิไครบางคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว และใคร
คนนั้นก็คือคนที่ซัดเขาจนหมอบเมื่อคืนนั่นเอง

“นั่งด้วยคนได้ไหม” เขาเอ่ยขออนุญาต รู้สึกเกรงเข่อขึ้นมาอย่างบอก
ไม่ถูก

เธอปรายตามองเขาอย่างเย็นชา แต่สุดท้ายก็ยอมพยักหน้า มาวิน
อดไม่ได้ที่จะเหล่มอง รู้สึกว่ากำลังถูกท้าทาย...เย็นได้เย็นไป อยากลองดู
เหมือนกันว่าเขาจะทลายน้ำแข็งในใจของเธอลงได้หรือเปล่า

“จริงสิ ผมยังไม่ได้ขอบคุณคุณเลย”

“ไม่ต้องขอบคุณ แค่ว่าคุณรีบไปซะก็พอ”

ดูเหมือนเธอจะโกรธเรื่องเมื่อครู่ ไม่ยกรู้ว่าเธอเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น
แต่เขาไม่สน และสัมผัสได้ว่าเธอไม่ได้รังเกียจเด็ดฉันท์อะไร เพียงแต่อาจ
จะไม่พอใจที่เขาทำเจ้าชู้แก่เจ้าใส...ก็ช่วยไม่ได้ เธออยากสวยชวนมองทำไม

“ใสก็จริงเชียว ไม่อยากให้อยู่แล้วตามกลับมาทำไม”

“เพราะฉันคิดผิด คุณอยากจะไปตอนนั้นก็ได้นะ รับรองว่าฉันจะไม่มีทางตามคุณกลับมาอีกแน่”

“ไปให้ไกลี่ ในบ้านนั่นหน้ากลัวจะตาย” มาวินปฏิเสธ ก่อนที่จะมองไปรอบๆ เต้นท์หลังอื่นก็ยังปิดสนิท ไม่มีใครสนใจการมาของเขาเลย “พวกคุณมาทำอะไรกันที่นี่”

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ”

คิดอยู่แล้วว่าคำตอบจะออกมาแบบนี้ แต่คนอย่างเขา ฮะ...ฮ่า เรื่องกวนประสาท เรื่องตือ ไม่เคยเป็นสองรองใคร จึงถามต่อ “แล้วพวกคุณเป็นคนที่ไหน ทำงานอะไร แล้วมีกันกี่คน”

“คุณต้องรู้ข้อมูลพวกนี้ด้วยเหออ ฉันว่าเราแค่บังเอิญผ่านมาเจอกันเท่านั้นเอง ไม่จำเป็นต้องรู้จักกันละเอียดลออขนาดนั้นเลย”

แน่นอนว่าเขาไม่นำพาต่ออาการโกรธของเธอ ยิ่งเธอปฏิเสธ เขาก็ยิ่งอยากเอาชนะ จึงส่งยิ้มหวานและทาวีรึสืบท่อไป

“ผมอยากส่งของตอบแทนพวกคุณ ไม่อยากถูกมองว่าเป็นคนแสร้งคุณคน” มาวินเอาของเข้าล้อ ผู้หญิงที่ผ่านมาของเขา ร้อยทั้งร้อยเมื่อได้ยินคำนี้ก็ทำในสิ่งที่เขาต้องการอย่างไม่ปิดพลิ้ว

“เก็บของของคุณไว้เถอะ ที่ฉันช่วยไม่ได้หวังสิ่งตอบแทน”

“แต่คนอื่นอาจจะอยากได้”

“ไม่มีใครอยากได้ของของคุณทั้งนั้น” เธอตอบกลับมาด้วยเสียงหัวน ยิ่งกว่าเก่า และเป็นอีกครั้งที่มาวินต้องยอมลงให้ เขาจึงยกมือขึ้นอย่างยอมจำนน

“โอเค ไม่รู้จักก็ไม่รู้จัก แต่ตามหนอยสิ ทำไมเมื่อที่คุณถึงได้ตัดสินใจช่วยผม ทั้งที่ความจริงคุณอาจจะถูกทำร้ายจนตายก็ได้” นี่คือนี่ที่เขาอยากจริงๆ การช่วยเหลือของเธอในวันนี้ถือว่าการเอาตัวเข้าเสี่ยง ซึ่งเขาไม่เห็นว่าจะมีความจำเป็นใดต้องยื่นมือเข้ามายุ่ง ปล่อยให้เขาตายไปเสียเธอก็ไม่เดือดร้อน

คนถูกถามหนึ่งไปอีตี่ใจหนึ่ง ก่อนที่จะตอบออกมาด้วยเสียงอันเบา
“ไม่รู้สิ จันเองก็ทำไปโดยไม่รู้ตัวเหมือนกัน”

“แล้วถ้าย้อนเวลากลับไปได้ คุณจะยังช่วยผมอยู่หรือเปล่า”

“ไม่” เธอตอบเสียงเบาเหมือนเดิม

“โกหก” ที่เขารู้เพราะเห็นดวงตาเธอวูบไหว และนั่นก็ยิ่งทำให้เขาซึ่ง
น้ำใจ เธอกล้าหาญ กล้าเอาตัวเข้าเสี่ยงช่วยคนที่ไม่รู้จัก จะมีผู้หญิงสักกี่คน
บนโลกใบนี้ที่กล้าทำอย่างเธอ

พิมพ์จันทร์ถอนหายใจเบาๆ อย่างยอมจำนน “นี่คงเป็นครั้งสุดท้าย
ที่ฉันจะช่วยคุณ เอาเป็นว่าคราวหน้าก็ระวังตัวละกัน ทิวหรือเปล่า”

มารินรู้ว่าเธอตั้งใจจะเปลี่ยนเรื่อง และเขาคิดว่าการพูดคุยถึงเรื่อง
เหตุการณ์ในวันนี้อายุติลงได้แล้ว เพราะมันไม่ได้ส่งผลดีต่อเขาเลย
เพราะตอนนี้โรคของเขาเหมือนจะสำแดงอาการ เหงื่อมากมายผุดขึ้นที่ไรผม
เพียงแค่นี้ก็ถึงหน้ามือปีนคนนั้นแค่แวบเดียว

“ก็นิดหน่อย มีอะไรให้กินบ้างล่ะ”

“มีมามาถ้วย คุณกินได้หรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ไม่เคยกิน แต่ถ้าคนอื่นกินได้ผมก็น่าจะกินได้มั้ง” เขาตอบไป
ตามตรง เพราะไอ้ที่ต้องมานอนกลางดินกินกลางทรายอย่างนี้คุณชายมาริน
ไม่เคยทำ แต่ก็เชื่อว่าทำไม่ได้

เธอไม่พูดอะไรต่อ หยิบเอาชะมัทกิ่งสำเร็จรูปแบบถ้วยขึ้นมา จัดการ
เปิดฝาแล้วเติมน้ำร้อนจากกาที่เขavnอยู่เหนือกองไฟลงไปแล้วส่งให้เขา

“รอก่อนสักสามนาที แล้วค่อยเปิดกิน”

มารินทำตามคำแนะนำของหญิงสาว พอครบสามนาทีเขาก็หยิบมัน
ขึ้นมาเปิดฝาดอก เมื่อลองยกชดน้ำซุบชิมดูก็ปรากฏว่ามันอร่อยไม่หยอกจึง
หันไปชวนเธอกินด้วยกัน แต่ยังไม่ทันได้กล่าวอะไร เขากลับเห็นดวงตาที่
สุกสกาวสดใสเต็มไปด้วยความหม่นหมอง เธอกำลังเหม่อลอย มองไป
ข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย สีหน้าบ่งบอกว่ามีทุกขีในใจอย่างมากมาย และ

นั่นทำให้เขาอยากรู้เหลือเกินว่าจะอะไรที่ทำให้ผู้หญิงสวยสะพรั่งดังพระจันทร์
วันเพ็ญต้องตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ และรู้ว่าถ้าเขาถามไปตรงๆ แน่แน่นอนว่า
เธอจะไม่ตอบ เขาจึงให้เธออยู่ในโลกส่วนตัวของเธอต่อไป ส่วนเขาก็เฝ้ามอง
เธออย่างเงียบๆ ด้วยความเพลินใจ

“คุณผู้หญิงขา คุณผู้หญิง”

เสียงอันตรหนงตกตื้นของสาวใช้ประจำตัวเป็นผลให้ร่างของหญิง
วัยกลางคนที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงหุ่ยสลายภายในห้องนอนขนาดใหญ่
ตามลำพังขยับตัว แต่กระนั้นก็ไม่ลืมตาขึ้นเพราะคิดว่าตัวเองฝันอยู่
จนกระทั่งถูกเขย่าขานั่นแหละถึงรู้ว่าถูกปลุกจริงๆ จึงฝืนลืมตาขึ้นมาอย่าง
เสียวไม่ได้

ทว่าเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างยังเห็นพระจันทร์ลอยเด่น ความ
ไม่พอใจก็พุ่งปรืด ตวาดแหว่ดใส่คนปลุกทันที

“แง่ม แแง่ม เป็นบ้าอะไร มาปลุกฉันทำไม รู้ไหมว่าตอนนี้มันก็โง่งมกี่ยาม
กัน”

“ตีสี่ค่ะคุณผู้หญิง” สาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างเตียงตอบกลับอย่างใสซื่อ ซึ่ง
เป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของคนสนิทคุณผู้หญิงแห่งบ้านวัชรวิบุรณ แต่ฉัน
ไม่ได้ทำให้ได้รับคำชมเหมือนทุกครั้งว่า ‘แสนรู้’ กลายเป็นถูกตวาดดลั่นแทน

“ตีสี่! แกปลุกฉันขึ้นมาทำไมตอนตีสี่ บ้าหรือโง่ หรืออยากถูกล้อออก”
มาริสาวัยวายทันทีเมื่อรู้ว่าถูกปลุกก่อนเวลาหลายชั่วโมง...เมื่อคิดว่าจะได้
กลับบ้านก็ดีก และการนอนไม่พอก็เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผิวห่ออ่อนคล้อย
ไบหน้าหมองคล้ำ เกิดรอยย่นก่อนวัยซึ่งเป็นสิ่งที่เธอกลัวเหลือเกิน

“คือแง่มขอโทษค่ะที่มาปลุกคุณผู้หญิง มีเรื่องใหญ่ที่คุณผู้หญิงต้อง
ทราบจริงๆ นะคะ” สาวใช้บอกละล่ำละลัก แม้จะกลัว แต่คิดว่าบอกตอนนี้
น่าจะดีกว่าบอกตอนเช้า เพราะอาจจะถูกล้อออกจริงๆ ที่อมพะนำเรื่องราว
สำคัญเอาไว้

“เรื่องอะไร ทำไม ท่านผู้หญิงบ้านโน้นตายแล้วเหรอ” มาริสาเดานั่นคือสิ่งที่เธอปรารถนา เพราะว่าเธอชิงข้างฝ่ายนั้นจนเข้ากระดูกดำ

“เปล่าค่ะ ท่านผู้หญิงยังแข็งแรงดี”

มาริสาดูหน้าแข็งทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น “แล้วเรื่องอะไร ถ้าไม่ใช่หญิงจริงละหน้าดู”

“เรื่องของคุณวินค่ะ”

เมื่อได้ยินชื่อลูกชายคนเดียว ริมฝีปากของมาริสาก็เหยียดออกด้วยความน้อยใจ เพราะแต่ไหนแต่ไรเธอไม่เคยมีความสำคัญสำหรับลูกเลย ผิดกับแม่อุปโลกน์ที่อยู่บ้านข้างๆ ที่มีอะไรมาวินมักจะวิ่งเข้าไปหาฝ่ายนั้นอยู่เสมอ แต่ถึงอย่างนั้นก็อดสนใจไม่ได้ เพราะอย่างไรก็เป็นลูกในไส้

“ทำไม มันไปก่อเรื่องอะไรอีก ความจริงแกไม่ต้องมาบอกฉันก็ได้ ไปบอกยายท่านผู้หญิงโน่น เพราะมันไม่เห็นหัวฉันมานานแล้ว” มาริสาประศตประชันตามนิสัยคนพาล ใบหน้าเซิดขึ้นน้อยๆ ขณะรอฟังรายงาน

“ท่านผู้หญิงทราบแล้วค่ะว่าคุณวินถูกดักยิงกลางทาง” สาวใช้ผู้ไม่เคยรู้เท่าทันอารมณ์นายตอบสิ่งที่เพิ่งรู้มา

หากเป็นปกติมาริสาคงเขกกะโหลกแจ่มสักครั้ง เพื่อให้ฉลาดเฉลียว และรู้ว่าอะไรควรตอบหรือไม่ควรตอบ แต่ข่าวที่ได้ยินทำให้หัวใจคนเป็นแม่เหมือนตกลงสู่หุบเหว หาย่งวงงุนเป็นปลิดทิ้ง แล้วหันมาจ้องหน้าสาวใช้อย่างจริงจัง

“แก้ว...ว่าอะไรนะ” มาริสายับตัวเข้ามาใกล้สาวใช้ “บอกมาซิว่าแกพูดเรื่องบ้าอะไร”

“คือแจ่มเห็นบ้านโน้นตึกแล้วยังเปิดไฟสว่าง คุณเวรกับคุณวัณห์ก็ออกไปตั้งแต่หัวค่ำ ตอนนั้นก็ยังไม่กลับมา แจ่มเลยไปสืบดูตามคำสั่งของคุณผู้หญิงที่ให้จับตาบ้านโน้นเอาไว้ นังพลอยเงินเปลอหุดปากมาว่า คุณวินถูกดักยิงกลางทาง ตอนนี่ยังหาตัวไม่เจอเลยคะ”

ข่าวนั้นเชื่อถือได้ พลอยเงิน สาวใช้ต่างตำแห่งวังวงศ์วิริสเป็นแฟนคลับ

ด้วยของทั้งสี่หนุ่ม ไม่มีทางที่จะพูดอะไรร้ายๆ เกี่ยวกับมาวินเป็นอันขาด หากว่าเรื่องนั้นมันไม่จริง

มาริสารู้สึกหิวๆ ในอก แม่จะโกรธ จะเคือง จะน้อยใจ อย่างไม่
มาวินก็ยังเป็นลูก เธอก็เหมือนกับแม่ทุกคนที่เมื่อรู้ว่าลูกตกอยู่ในอันตราย
ก็ไม่อาจนิ่งนอนใจ... ร้อนรนเหมือนมีไฟเผาอยู่ในทรวง

“แกพูดจริงหรือแจ่ม”

“จริงค่ะ ได้ยินมาเต็มสองหูเลย”

“แกบอกว่าวินถูกยิงตั้งแต่หัวค่ำ แล้วทำไมไม่มีใครบอกฉันเลย
เห็นฉันเป็นหัวหลักหัวตอไซ้ใหม่ นี่ฉันเป็นแม่แท้ๆ ของตาวินะนะ!” มาริส
โวยวาย ตะลุตสายตามองตึกโบราณด้านข้างที่ห่างกันเพียงแค่วิวกัน รู้สึก
โกรธจนตัวสั่นที่เป็นแม่แท้ๆ กลับรู้เรื่องเป็นคนสุดท้าย ก่อนจะก้าวลงจาก
เตียงอย่างรวดเร็ว คว่าเอาเสื้อคลุมมาสวมแล้วเดินออกไป

“คุณผู้หญิงจะไปไหนคะ” แจ่มร้องถาม

“ไปคุยกับยายท่านผู้หญิงบ้านโน้นนะสิ กล้าดียังไงถึงได้ปิดบังเรื่องนี้
กับฉัน แล้วลูกฉันเป็นตายร้ายดียังไงทำไมไม่มีใครมาแจ้ง นี่คงตั้งใจจะ
กีดกันฉันกับลูกแล้วเอาความดีเข้าตัวไปคนเดียวสินะ”

“รอแจ่มด้วยค่ะ แจ่มไปด้วย” สาวใช้กระวีกระวาดตามไป ทั้งตกใจ
ทั้งนึกหัวน เพราะรู้กันอยู่ว่ามาริสชอบทำอะไรอย่างไม่มียั้งคิด และการบุก
ไปวังวงศ์วรวิศตอนตีสี่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ